

1. DEL

STANISLAV HROVATIČ

OBRAZLOŽENA OPLAZNOST: hipoteza o nastajanju materije in življenja

NASLOV 1. DEL: »RAD BI SE POGOVORIL S TABO«

KAZALO:

I-ČLOVEK IN NJEGOVO BIVANJE

- 1-UVOD ALI SPRAŠUJEM SE
- 2-OZAVEŠČANJE SITUACIJE
- 3-KAKO REAGIRATI?
- 4-NALOGE ČLOVEKA

II-FIZIS IN ČLOVEK

- 1-FIZIČNA PRISOTNOST ČLOVEKA
- 2-MISLEČI FIZIS-ČLOVEK
- 3-REALNO DOJEMANJE STVARNOSTI
- 4-SPOZNAVANJE FIŽIČNE RESNICE

III-CILJ JE VRNITEV

- 1-ODKRIL SEM JUTRI
- 2-OBČUTEK »SE«
- 3-OBČUTEK »SEM V«
- 4-INDIVIDUALIZACIJA

IV-OPLAZNOST

- 1-POJEM OPLAZNOSTI
- 2-OPLAZNI DELEC
- 3-OPLAŽENA STVARNOST

V-ČLOVEK JE IZHODIŠČE

- 1- KDAJ IMA »ČLOVEK« PRAVICO, DA SE IMENUJE ČLOVEK
- 2-PRAVA POT
- 3-NAIVNI MONOLOG
- 4-KONFLIKTNI NAIVNI MONOLOG
- 5-NEŠTEVNA ENKOST
- 6-POJEM ABSOLUTNOSTI IN KONČNE RESNICE

VI-HIPOTEZA ABSOLUTNOSTI

- 1-ABSOLUTNI »H«
- 2-KJE ZAČETI?
- 3-ZNAČILNOST ABSOLUTNOSTI
- 4-ODVZEMANJE OPLAZNOSTI
- 5-RAST SPREMEMBE
- 6-SISTEM GRADNJE OPLAZNOSTI
- 7-SELEKTIVNI INDIVIDUALNI SISTEMI
 - a) SELEKTIVNI INDIVIDUALNI SISTEMI V ŽIVI NARAVI
 - b) SELEKTIVNI INDIVIDUALNI SISTEMI ČLOVEKA

VII-ANALIZA SISTEMA

1-OZNAČBA SISTEMOV

- a) IP-IC DESETI SISTEM GRADNJE OPLAZNOSTI
DELITEV OPLAZNEGA DELCA
GRADNJA RAZREDČENE OPLAZNOSTI

2-OPOMBA

3-NEVERJETNO!

1-2-3-4 GRAFIČNE PRILOGE IN SLOVAR

I-ČLOVEK IN NJEGOVO BIVAJE

1-UVOD ALI SPRAŠUJEM SE

»Kako si kaj?« Me je vprašalo lastno telo, to kateremu so dali ime in v katerem sem skrit jaz. Narava, hvala ti, da si se zorganizirala v moje oči, v moja ušesa, nos, jezik in v mojo kožo, saj kar so oni zaznali in občutili, sem jaz. Hvala ti narava, za zaupanje dela zakonite stvarnosti, katerega si mi prepustila na svobodno odločanje. Spoštovati moram tvoj dolgi proces, spoštovati moram tvoj rezultat, zato se mu moram posvečati, skrbeti za njega in ga voditi v taki obliki kakršni si ji dala namen. Narava zorganizirala si se vame z namenom. Iz potrebe po čem? Hočem vedeti tvoj zakoniti namen. Ali je res moje lastno odločanje v konceptu tvoje zakonite želje. Ali je prav to moje lastno hotenje tvoj zakoniti namen. Ali je resnično ta moja namišljena lastna »svoboda,« cilj tvojega procesa in ali je moja samozavest rezultat tvojega zakonitega razvoja ki ti služi.

2-OZAVEŠČANJE SITUACIJE

Rojen sem bil 6. 3. 1947, na Vrheh 13, pri Novem mestu. Zanimivo je, da imam ravno to mamo in tega očeta. Da sem, je bilo tudi odvisno, da se je le stara mama takrat poročila s starim očetom. Pred tem je bilo že mnogo, mnogo »mojih slučajev.« Vsak dan srečujem ljudi, ki imajo tudi oči, ušesa, usta, nos in kožo. V njih živi »on.« Moj slučajni »jaz,« je za njih zakoniti »on.« Bil sem še majhen, vrezal sem se z nožem, mislil sem da bom umrl. Leta 184 našega štetja, je nekdo umrl in nikoli ne bomo izvedeli, kdo je bil in kako je živel. Veliko mest in vasi je na Zemlji, kdo bi vedel za vse. Danes je tudi zašlo sonce, tu in tam, povsod je vse običajno, ali samo danes, za koga. Vaš fenomen je prisoten, pozdravljeni.

3-KAKO REAGIRATI?

Vsi smo vključeni v okolje v katerem se fizično in miselno dograjujemo, ki nas oblikuje v ljudi

kakršni smo. Sprejemamo ga in navajamo se na njega, brez pomisleka ali bi bilo lahko tudi drugače. Sprejemamo tudi ljudi, njihovo mišljenje, materialno in kulturno dediščino, ki nam služi, pa tudi naravo in svet, katerega občudujemo, razumemo, odnosno razumevamo. Vključujemo se v privajene dogodke, v okolje katero nas je izoblikovalo in v katerem se tudi najbolje počutimo. Redko preraščamo te navade in se dvigujemo nad nje, s tem nad se. Kot se človek zjutraj zbudi, tako se tudi na določeni stopnji razvoja, na osnovi višje »samozavesti,« ozavesti o svoji eksistenci in vlogi človeštva na sploh. Takrat začneš banalno, ne več priučeno razmišljati, da smo se iz molekul solate, krompirja in kruha v materinem telesu zorganiziral v življenje, katero ti posreduje samozavedanje. Spoznaš, da je samozavedanje človeka, cilj fizisa, ki se preko organizacije katero imenujemo življenje, bori za najugodnejši obstanek. Tedaj nastopi drugo rojstvo, rojstvo »mislečega« človeka, ki išče svoj pomen, dolžnosti in naloge ter cilje, ne zgolj kot fizično bitje. Čemu večni dvomi in strahovi, čemu odvečno razmišljanje, zakaj ne zadoščajo dedni zapisi. Kaj daje vzrok našemu osebni fenomenu. Ali je to počutje zavajanje celote, da se bori za svoje življenje in obstoj svoje vrste. Kje je ta program »vsiljeno« zapisan. Ali si ta individualni jaz v meni samo za navdušenje, da se prehranjujem in ščitim, da ne zmrznem. Ali so razlaganja strahov dodali mišljenju človeško vrednost. Kaj početi s temi večnimi dvomi. Kako reagirati?

4-NALOGA ČLOVEKA

Človek biva kot živo bitje omejeno dolgo, nato se zopet vrne v primarne oblike. Kakor si se počutil pred rojstvom, ko se nisi počutil, bil si del zraka, njive, kamnov, voda, tako se boš počutil po smrti, brez počutja, ko se boš vrnil v primarne oblike. Počutje, občutje, zavedanje, samozavedanje, so osnova in najvišje kvalitete organizacije fizisa v človekovem življenju, ki daje človeku, kot samo zavedajočemu se individuumu, občutek individualno nerazumljivega in samo slučajnega fenomena stvarnosti. Pomen človeka je v vrednotah, ki jih ima zgolj človek, bolj točno živeči človek. Fizis, ki se občuti, spoznava, misli in se samo zaveda v času te edinstvene organizacije, izkoristi svojo obliko za vedenje o neskončnem bivanju, brez teh možnosti in svojstvenosti, ki jih ima samo v organizaciji živečega in mislečega človeka. Mišljenje in samozavedanje je najvišja organizacija fizisa in je največja specifičnost človeka. Pomen življenja človeka je v duhovnih kvalitetah in v relaciji sam s seboj. Ko smo spoznali osnovno bistvo sebe, ko nam je dano »svobodno« odločanje o sebi, in če je to najvišja kvaliteta v nas, je pomembno ali usmerjamo svoja hotenja, naloge in cilje v pravo smer. Kakšne so torej naše naloge? Prva naloga je, da vsakdo sprejme svojo eksistenco z vsem okoljem in dediščino, ki mu je dana. Sprejme naj svojo obliko, mišljenje in svoje dane možnosti. »Sem tak kot sem, samo sedaj sem, sem samo to kar sem!« Druge rešitve ni. Izginil bom jaz, izginil boš ti, izginili bodo vsi, katerim je bila dana možnost zavedati se. Nenehno se je treba zavedati svojega slučajnega, edinstvenega, pa vendar zakonitega nastanka, razvoja, propada in izginotja. Jaz živeči fizis v vsakem trenutku kričim: »Zdaj vem da sem!« Prvo je, da se razveselimo svoje eksistence. Druga dolžnost je, da pametno ravnamo s svojim fizisom in mu nudimo vse kar zahteva za normalno delovanje v obliki življenja. »Telo, ti si zaradi mene, vendar čim dlje in neodvisna bova drug od drugega, tem bolj bova krepostna.« Tretja, največja naloga človeka je nenehno spoznavanje sveta v najširšem pomenu in s tem spoznavanje sebe. To spoznavanje pa ne zajema samo področja in podatke iz znanosti in kulturne dediščine nasploh, temveč obsega vse kar človek občuti, dojema, misli in sklepa, pa naj gre za relacijo telo-duh ali obratno. Gre za dve aktivnosti, za aktivnost telesa in aktivnost duha. Telesna aktivnost je primarna, saj je duhovnost grajena na njej. Kaj bi bilo, če bi bili brez čutil. Samo preko telesa, preko občutkov in zaznavanja se človek dviguje do sebe. Nujno

je, da čim večkrat preraščamo običajno situacijo. Iztrgajmo se iz okolja in dogodkov, ki nas uspavajo in se predajmo novim akcijam, novim dogodkom, novim izkustvom, s tem tudi novim užitkom. Vendar vsaka sprememba zahteva od nas določen napor, pa naj gre za fizični ali miselni. V tem prilagoditvenem naporu pa je novo spoznanje, višje spoznanje od prejšnjega. Tudi najrazličnejše čustvene situacije nam odpirajo nove oblike gledanja na svet in na sebe. Kako nemočna je naša logika, kako odvisna je naša misel, včasih celo obstoj, od naših čustvenih, nagonskih in dednih faktorjev, kako velika spoznanja so v njih. Spoznanje je cilj, spoznanje je sreča! Vse življenje sem sproti spoznaval kaj sem bil, kje in kdaj, zato sem umrl kot zmagovalec, kot »bog,« ni mi žal svojega časa, bil sem dolgo »večen« in prepričan da sem živel prav!

II-FIZIS IN ČLOVEK

1-FIZIČNA PRISOTNOST ČLOVEKA

Lačen sem, žejen sem, zaspan sem, utrujen sem in če me kaj udari me boli. Ne dvomimo več ali eksistiramo fizično ali ne. Dejstvo je, da smo del fizičnega sveta, ki se je preko procesov preobrazil in zorganiziral v življenje. Življenje zaradi svojstvene oblike bivanja in ohranjanja, zahteva stalno vzdrževanje procesa z energijo, ki se v življenju preobraža. To je okoljski pogoj, da življenje sploh biva. Živi fizis ima še dodatno značilnost v primerjavi z neživim. »Ne zavedajoče« neživi fizis raste, obstaja, se spreminja, propada, v procesu življenja, se zaradi svojstvene organizacije še tega zaveda. Sprašujem se, ali je zakoniti cilj neživega fizisa, na katerega deluje naravna preobrazba, da se organizira v tako stanje, v katerem bo razpolagal z vedenjem o tej preobrazbi in da bi si v tem živem stanju lahko tudi pomagal, si sledil in upiral naravnim spremembam, ter tako bival v bolj svojstveni neodvisni obliki. »Življenje je izmikanje fizisa od naravnega sprotnega procesa preobražanja.« Ne, živi fizis se organizira v življenje takrat, ko se konča v fizisu proces nastajanja. Tedaj nastopi faza »propadanja« v kateri se začne fizis upirati, saj hoče v tej najvišji obliki tudi obstati. To pogojuje dodajanje energije za »izolacijo.« Ta oblika »dodajanja« energije, povzroči svojstveno obliko, katero imenujemo življenje, v katerem se trudi vzdrževati doseženo najvišjo stopnjo fizisa. Kopičenje energije in njeno svojstveno izkoriščanje v živem fizisu za izmikanje naravnemu procesu, pa pogojuje rast in razvoj živega fizisa. Najrazličnejše oblike formiranja živih procesov v živem fizisu in njihova delovanja, rojevajo občutenja in zaznavanja za upiranje sprotim naravnim spremembam. Ves ta proces pa sproži tudi samozavest prizadetega fizisa, ponudi mu željo po obstajanju, nagon po ohranjanju, strah in razmišljanja za pravilnejše akcije in željo po čim večji lagodnosti ter uravnoveženosti telesnosti. S pomočjo spomina, dednega zapisa in s pomočjo naših pridnih organov se zjutraj znova zbudimo, znova odkrijemo sebe in še toliko vsega od včeraj, od davno in tudi še nekega individualnega »duha« v sebi, ki znova pove, da sem to jaz. Dolg čas, znova isti jaz, po toliko prespanih nočeh. Morda se premalo dogaja v moji glavi, ali pa sem še zdrav.

2-MISLEČI FIZIS-ČLOVEK

Bivanje fizisa je večno v borbi z vplivi vseh fizikalnosti, v posredni ali neposredni obliki. Iz večne potrebe obrambe, se živi fizis razvija v oblike, v katerih se lahko zoperstavlja tem vplivom. Zato imamo različne stopnje organizacije živečega fizisa, ki se z ozirom na obliko vplivov, razvijejo v take oblike, v katerih bodo zmožne obdržati fizis, v podaljšku manjše spremembe. Življenje je zaviranje spremembe. Živi fizis je v različnih okoljih različno obremenjen. Čim nižja je organizacija življenja, v manjši obrambi je. V višji organizaciji so prisotni večji vplivi in

spremembe. Glede na obrambo, si višje razviti »fizis,« sam razvije take oblike, s katerimi je zmožen dojemati te vplive. Svetlobo, zvok, pritisk, itd., dojema preko zato zorganiziranih čutil. Iz njihovih posredovanih podatkov si nato išče obrambo. Kot vidimo naša miselnost najprej služi telesu in njegovim zahtevam. Ta zbira podatke, nanje primerno reagira in ustvarja načrte za laгодnejšo in uravnoteženo telesnost. Tako miselnost bi lahko imenovali »primarno miselnost,« ki obstaja v vsaki živi organizaciji. Stopnja nje je odvisna od stopnje te organizacije. Pri človeku pa je ta primarna miselnost tako potencirana, da se je razvila še dlje. Ni samo za neposredno reagiranje in služenje telesni organizaciji v trenutnem vplivanju, temveč se je človekova misel razvila do take stopnje, da razpolaga z predvidevanji, s primerjavami in izkustvi. Naložil si je spomin, izkušnja mu ponuja sklepanje, logiko in tudi asociacijo, tja do zavedanja nad njimi. Vso to posredno primarno miselnost, bi lahko imenovali »sekundarno miselnost,« saj ni neposredno vezana na telesnost, čeprav je od nje odvisna. Od okolja naše telesnosti je odvisno, kdaj in do kakšne mere se bo razvilo sekundarno mišljenje. Spoznanje nad tem moramo izkoristiti in vedeti kdaj razpolagamo s primarnim in kdaj s sekundarnim mišljenjem. Kdaj in kako sta si v nesoglasju, kdaj sta skupaj in se dopolnjujeta. Zavedati se moramo smiselnosti primarnega in sekundarnega mišljenja v pravilni uporabi. S programiranjem sekundarnega mišljenja, nastane nov problem »dinamika odstopanja,« ki je izrazitejša v dlje časovnem programiranju sekundarnega mišljenja. Najvišja kvaliteta sekundarnega mišljenja je spoznavanje resnice in samo relacija z njo. Ta v človeku nenehoma pridobiva višje mesto. Ta sposobnost človeka določa še kot novo »fizikalno« moč, saj z znanjem in abstraktnim mišljenjem močno spreminja samodejno danost. Proporcionalno z razvojem sposobnosti človeka in z vedno večjo sekundarno miselno angažiranostjo, ima človek vedno večje »sekundarne potrebe.« Z vsemi pripomočki, načini in potmi, se trudimo do istega cilja. Resnica je konstanta, vedno enako dostopna, povsod ista kompleksnost univerzuma. Resnica sem jaz. Zato mi je ta želja povsem opravičena. Želim si se. Vse je tu zdaj z menoj, že tako dovolj dolgo, kar sem. Eksperiment v meni, eksperiment ti Zemlja, misel nehaj se norčevat, vsaj eno milijardo let daj mir.

3-REALNO DOJEMANJE STVARNOSTI

Človek je del realnosti, je fizis, zato ne more izven nje. Vse kar dojema je realno in stvarno, v končni fazi tudi njegova misel. To spoznanje je osnova v razmišljanje. Realnost dojemamo s čutili, ki so del realnost. Pogoj za občutke so vplivi, svetlobe, zvoka, pritiska itd., ki so realni. Občutki so zabeleženi podatki v obliki zato namenjenih preobraženih energij, kateri so tudi realni. Realnost dojemamo ločeno, z ozirom na čutilo. Vsako čutilo posreduje svoj del in le neko značilnost, le del resnice. S povezavami resnic enega občutka, z resnicami vseh občutkov in še z zabeleženimi resnicami ter prispevki naše miselno logične, asociativne in konstruktivne nadgradnje, gradimo novo. Miselna spoznavanja dopolnjujemo z mislijo, ki dopušča drugačnost, zanikanje, logiko obratnosti, dekonstruktivno asociativnost, z zavestno uporabo asociacije v najmočnejših čustvenih stanjih, ali izkoriščanjem miselno mrtvega položaja. Pri spoznavanju fizične resnice se poslužujemo le konstruktivnih in logičnih metod, ki se dopolnjujejo. To pomeni, da je znanost s pripomočki postala občutljivejše čutilo. Znanost razpolaga z realnostjo, samo z fizisom in vedenje o njemu, v katerega se pogloblja. Za spoznavanje kompleksne univerzalne resnice, to ne zadošča. Pri tem si lahko pomagamo le s človekovo miselno nadgradnjo nadgradnje. Pri razumevanju celotnega univerzuma, znanost ni dovolj. Podatke znanosti uporabljamo, ko miselno segamo izven fizične resnice. Realnega posega izven fizične resnice ni. Takrat opazovalni pripomočki izginejo. Empirični poseg izven fizične resnice, bi bil ob posegu ne difiniran in bi bil ta podatek iz vidika znanosti nepriznan.

4-ODNOS DO FIZIČNE RESNICE

Fizična resnica, kot nedopolnjena kompleksna resnica, ima za človeka, ki je fizis, že dokončen pomen, čeprav se v spoznanju nje dviguje preko nje v kompleksno resnico, katera ga ločuje od vseh oblik živih fizisov in tudi človeka od »človeka.« Občutenje fizične resnice, je dana vsem oblikam živega fizisa. Stopnja razvoja živega fizisa je sorazmerna s stopnjo razvoja čutil in njihovo občutljivostjo. Prve začetne stopnje življenja so vezane na svetlobo, zato ni slučajno, da je čutilo za svetlobo najbolj razvito. Oko se je razvilo iz potrebe po orientaciji v prostoru. Rastlina išče svetlobo in se obrača za njo. Na njeni stopnji to zadošča, saj raste v enem okolju na istem mestu. Čim širše je delovanje živega organizma, čim bolj je vezan na gibanje v okolju, tem bolj si je moral razviti občutljivost očesa. Z vidnimi informacijami se brani nevarnostim ali nevarnosti povzročča. Oko se razvija takrat, ko se organizem ne prehranjuje več preko korenin, ko nastopi zunanja parazitna oblika prehranjevanja. Po podobnih zakonitostih so se razvila in izpopolnjevala tudi druga čutila. Najbrž je prvo čutilo zaznavanje temperature. Danes človeku čutila ne služijo zgolj za orientacijo, razvila so se mu še dlje, saj njihova spoznanja uporabljajo za vedenje o njihovih delovanjih. Umetno jih bogatimo in jim nudimo umetne občutke. Človek je zavestno vstopil v doživljajski svet človeka. Zgradil si je kulturo. Kultura razvija človeku čutila in mu polni doživljajski svet, ter mu gradi duhovno življenje. Človek postaja vse bolj občutljivejši do narave in okolja, do sveta v katerem živi in katerega oblikuje. Funkcija kulture je, da človeka osmišlja v bivanju in mu gradi duhovno življenje. S kulturo postaja človek bolj spoštljiv do fizičnega sveta, do sočloveka in do sebe. Kultura vznemirjeno tolaži, tako lažje premagujemo neznano in lastno izginotje. Hvala ti fizična resnica, ki si se tudi v meni prepoznala. Ti vsemogočni kaotični fizis, spoštujem te, vendar sem tudi jezen nate, ker mi boš razgradil mojo misel. Vem, razpadel bom v majhne želje in majhne dvome, ki se bodo izogibali ponovno postati »jaz.«

III-CILJ JE VRNITEV

1-ODKRIL SEM JUTRI

Tu sem v sobi, zdaj, danes, 8. junija 1975. Ura je točno dvaindvajset in dvaindvajset minut. Slučajno je toliko ura. Bila je nedelja, kot vse druge. Tudi danes nisem zložil hlač. Vidim, da ležijo, kot so padle. Vsakodnevno. Včeraj, danes, jutri. Saj res, jutri bo nov dan, čisto drug dan. V vsej zgodovini še ni bilo tega dne. Vsak jutri je čisto nov jutri. Ali bo tudi moj? Veselim se ga. Jutri bo samo moj jutri, ker vem da bo enkrat. Šel bom okrog in gledal ljudi, kaj bodo počeli za ta veliki dan. Gledal jih bom v čevlje, v frizure, v zobe, kaj vse bodo nosili sabo in jih poslušal kaj mi bodo povedali, jutri. Ko sem hotel ugasniti luč, sem opazil, da je stikalo že umazano od mojih rok. Odkril sem danes in vsak naslednji moj trenutek.

2-OBČUTEK »SE«

S tem, ko se sprašujem po sebi, se sprašujem po vsem, kar zaznavam in doživljam. Ne sprašujem se po kamnu, rožah, živalih, sprašujem se po sebi. Ko se vprašam kaj sem, je to že odgovor, saj se v tem trenutku celostno zavedam. Zavestno zavedanje sebe, je odgovor po vsem. To je občutek »se.« Občutek »se,« je globalen in ga ni moč analizirati. Občutek »se,« je poln, kratek, srečen, je neobremenjen po vsebini in po občutku, je ne časoven in breztelesen. Občutek »se,« je največji

čudež stvarnosti. Občutek vsega kar »je,« je analitičen. Brez občutka »je,« ni občutka »se.« Za občutek »je,« skrbi znanost, za občutek »se,« pa kultura. Kultura je po obliki doživljanja »neanalitična,« kot občutek »se.« Čim bolj je neka zvrst umetnosti celostna po obliki delovanja, večji občutek »se« povzroči. Občutek »se,« je tudi nedeljiv na čutila. Občutek »se« je najmočnejši pri zavestni blokadi delujočih čutil. Pri občutku »se,« kljub delovanju vseh čutil, prekine vsaka informacija od čutila. Za največji občutek »se« so potrebna vsa delujoča čutila. Vsaka zavestna zaznava občutka določenega čutila med občutkom »se,« prekine občutek, zato je ta lahko zelo zaporeden, vendar kratek. V občutku »se« ni prisotnosti časa, ne prostora in ne predmetnosti, čeprav je najbolj poln občutek vseh občutkov. V občutku »se« je neanalitično združeno vse. Ta občutek tudi ni zapomljiv po obliki občutka, ker nima nobene predmetne osnove. Ima vedo isto »vsebinsko,« isto obliko in je vsebinsko nevtralen. Je ustavljiv. Občutek »se« ne vsebuje nobene vsebine o začetku česar koli, niti ne po koncu česar koli. Tudi ni vezan na mikro ali makro svet. Izloči celo človeka v katerem nastane. Relacijo s človekom dobi tik po prekinitvi. Občutek »se« je zavest univerzuma. Sem...

3-OČUTEK »SEM V«

Na določeni stopnji se združita občutek »se« in občutek »je.« Običajno se združita v določeni zrelosti, večjo moč pa imata v čustvenih stanjih. Čustva intenzivno izstopajo pri ljubezenskem razočaranju, nesrečah, tudi v veseljačenju, lepih dogodkih, pri spremembi okolja in pridobivanju znanja. Takrat nastane občutek, v katerem poglobljeno čutimo, da se nahajamo »v.« »Sem v.« Občutek »sem v,« je analitičen. Od primera je odvisno ali je analitičen razumsko ali emocionalno. Vedenjski občutek »sem v,« je povezan z optimizmom, srečo, veseljem, načrtovanjem, izobraževanjem, analizo in zaključki. Emocionalni občutek »sem v,« je po navadi vezan na nesrečo, pesimizem, žalost, otopelost in nihilizem, saj ga je vzbudil negativni vzrok. Pozitivni emocionalni občutki »sem v« so redkejši, ni so zelo plodoviti, so pa željni ponavljanja. Pozitivni emocionalni občutek je povezan z vedenjsko analitičnim občutkom. Pozitivni občutek »sem v,« rojeva ambicije, v najširšem smislu. Vedenjsko analitični občutek »sem v,« je zavestna ponovitev in nadaljevanje pozitivnega občutka »sem v.« Ta je najmočnejši in najdlje časovno trajajoč. Analitičen občutek »sem v« je eden, vendar ima zelo veliko oblik, saj je več načinov in poti do istega cilja.

4-INDIVIDUALIZACIJA

Ravno zaradi individualnosti človeka, je vsak človek člen časovne, prostorske in abstraktne celote. Vsakdo prispeva k celoti. Manj je posplošen, bolj je zakonit. Vsak človek po svoje kreira svoje okolje in svoj čas v katerem živi, ne zavedajoč se celote. Vsak je svoj individuum in v katerega ni posega. Vsakdo ve, za svoje zmožnosti, doživljanja in občutja. Koliko »jazov,« koliko osebnih strahov in dvomov smo dobili z dednim zapisom. Vsak zase doživlja sebe kot enkratnost in neponovljivost z vsem kar je. Vsak ve največ sam o sebi in doživi največ sam s sabo. Monolog je razgovor z nedosegljivim. Kako naj dopovem, ko me nekdo pozdravlja in ko se z mano pogovarja ali celo ljubi moje telo, da sem v njem skrit jaz. Jaz ki živim, ki sem zdaj tu in to kar sem. Jaz ki sem zdaj srečen, zdaj nesrečen. Jaz ki vem samo jaz zase. Jaz, ki sem zdaj majhen in neznat, le številka, zdaj ko sem spet »posebnež,« enkrat »zgodok« stvarnosti. Jaz ki se doživljam. Jaz, ki ljubim in sovražim. Jaz, ki mislim. Jaz, ki mislim, da samo jaz tako mislim in se strinjam le sam s sabo. Jaz, ki spoznavam, da premalo vem. Jaz, ki mislim, da je vseeno, če me ni. Jaz, ki se vidim nenavadnega. Jaz, ki se trudim, da bi bil običajen. Jaz, ki se

nenehoma presenečam. Čuden jaz sem. Nenavaden jaz sem. »Misleči« jaz sem. Prizadeti jaz sem. Pravi jaz sem. Kdo sem jaz, ki pobiram kamenje, ga ogledujem in se čudim njegovi starosti. Kdo sem jaz, ki sanjam v travi in se moram nato pretvarjati, da sem normalen. Kdo sem jaz, ki mislim da se vsega kar čutim ne da izraziti. Kdo sem jaz, ki ščitim in skrivam svojo največjo srečo in jo nočem z nikomur deliti. Samo normalen jaz sem, samo navaden jaz sem, ki sem se izenačil s preteklostjo in prihodnostjo, ki preraščam samosvojost, in se s tem vsaj miselno izločam iz vseh časov, iz sebe, iz svoje slučajnosti, saj sem postal »neodvisen« od sebe, saj sem tudi vsakdo. Poslušaj mojo individualizacijo »se,« »je,« in »te.« Za tistega ki živi, za tistega ki je živel, za tistega ki bo živel. Dvom prihajamo v tvoj dom.

IV-OPLAZNOST

1-POJEM OPLAZNOSTI

Oplaznost poimenujem kot stvar, ki stvarnost obdaja, obkroža, oplazuje, redči sebe, je vzrok stvarnosti in je v razredčenosti zaznavna stvarnost. Človek kot del realnosti, razpolaga samo s predstavo iz realnosti in s terminologijo o realnosti, zato je oplaznost materializirana »izven stvarnosti,« čeprav je tudi neločljiva od stvarnosti. Pojem oplazenje nosi le vsebino za realno zunanje dotikanje predmetov, zato bom namesto oplazenja uporabil pojem oplaznost, ki bo nov pojem z svojo vsebino skozi predstavitev sistema. Oplaznost daje pogoje za delovanje sil v več smeri in skozi sebe. Teorija o oplaznosti ne potrebuje nekoga ki nekaj ustvarja. Oplaznost je sistem v katerem z redčenjem odvzema oplazno vrednost in z zaključevanjem dodaja oplazno vrednost celoti.

2-OPLAZNI DELEC

1. Oplazni delec je brezštevilčen in po svojih možnostih večno postaja enkosten.
2. Enkosten je le v svojih možnostih, da postane celosten.
3. Oplazni delec je celosten v brezprostornosti, v brez časovnosti, v brez realnosti, vendar zaradi realnosti postaja celosten.
4. Oplazni delec obstaja lahko samo v nezaključeni obliki, čeprav se nenehno zaključuje.
5. Obstaja lahko samo tako, da se večno »giblje« navznoter, se pogloblja v »točke,« propada vase, »piha« sam vase.
6. Oplazni delec se širi v vsaki »točki« v »neskončnost,« v centralnem smislu. On se nenehno zaključuje s svojo oplazno rastjo navznoter.
7. Oplazni delec se zaključuje preko realnosti, po obliki svoje razredčene oplaznosti, za njeno vrednost.
8. Oplazen delec je centralen po svojih možnostih na vsakem mestu, gledano iz strani realnosti. Iz strani oplaznosti je to eno samo in isto mesto, katero tudi ni deljivo na nobene dimenzije realnosti.
9. Oplazni delec ni deljiv na točke v realnem smislu.
10. Oplazni delec ne zavzema nobenega prostora, v smislu realnosti, vendar je v njem ves potencialen realen prostor.
11. Oplazni delec »piha« v vsaki »točki« v svojo »neskončnost,« v delta kratkem času, ki je to za realnost »neskončno« dolgo.
12. Oplazna »točka« oplaznega delca, je za realnost že neskončna, saj je v njej možnost za vso realno neskončnost.

13. V vsaki »točki« oplaznega delca je neskončno velika energetska možnost stvarnosti.
14. Vsa neskončnost razsežnosti, trajanja, energetske možnosti in variacije nje v realnosti, je »trenutna« »neskončnost« oplaznega delca.
15. Vse oplazne »točke« oplaznega delca nastopajo celostno po vseh možnostih in stremljenjih.
16. Čim bolj je oplazni delec »točkoven«, bolj je oplazen.
17. Oplazni delec ali »točka« oplaznega delca je za realnost nedosegljiva, nepreverljiva, ker sta časovno vezana v smislu realnosti na večer čas in neskončno realnost.

3-OPLAŽENA STVARNOST

1. Oplaznost in stvarnost sta nedeljivi.
2. Stvarnost je »nepopolna« oplaznost.
3. Stvarni »delec« je »luknja« v oplaznem delcu.
4. Stvarni »delec« postaja množičen, oplazni postaja enkosten.
5. Bolj postaja stvarni »delec« stvaren, bolj postaja množičen.
6. Bolj postaja stvarni »delec« množičen, bolj postaja oplazni delec enkosten.
7. Stvarni »delec« ni zaključljiv v svoji točkovnosti.
8. Stvarni »delec« je nedeljiv v neskončno kratkem času, torej je večno deljiv.
9. Realni »delec« je realen v deljivih delcih v neskončno trenutnem času, zato je po svojih možnostih stvarnost lahko večno realna.
10. Realni »delec« zavzema v deljivih delčnih celotah neskončno majhen omejen prostor, zato zavzema po svojih možnostih stvarnost neskončno velik omejen prostor.
11. Realni »delec«, za razliko od oplaznega, lahko obstaja v deljivih delcih samo zaključeno. Zaključuje se v obliki svoje oplaznosti.
12. Realni »delec« raste, nastaja, samo v obliki tetraedralne gradnje, ki nastaja z odvzemanjem oplaznosti od zunaj v štiri silnem sistemu.
13. Realni »delec« se zaključuje v vsaki kvinta tetraedralni razporeditvi deljivih delčnih celot.
14. Vsaka kvinta tetraedralna razporeditev deljivih delčnih celot realnega »delca«, je nova osnova naslednji kvinta tetraedralni razporeditvi večjih deljivih delčnih celot realnega »delca.«
15. Princip gradne deljivih delčnih celot je soroden v makro in mikro svetu.
16. Oplazni delec in realni »delec« se srečujeta v vsaki oplaznosti kvinta tetraedralne razporeditve deljivih delčnih celot.
17. V vsaki zaključeni obliki deljivih delčnih celot realnega »delca« nastopa oplaznost, ki je posledica te razporeditve in vzrok tej razporeditvi.
18. Realni »delec« ni centralen na nobenem mestu, zaradi oblike deljivosti.
19. V večnem času je stvarni »delec« deljiv na neskončno stvarnih »delcev.«
20. Realni »delec« zavzema prostor samo v oplaznem področju po principu, da oplazni delec prehaja v nastajajočo oplaznost deljivih delčnih celot in sicer tako, da je v prvi fazi nastanka v istem času na vsakem mestu in v istem času na nobenem mestu; torej da je nastajajoča deljiva delčna celota v vsakem času na istem mestu in v vsakem času na nobenem mestu.
21. Realni »delci« so nedeljivi samo v zaključeni oplaznosti, zato tudi tu niso »realni.«
22. Oplaznost nastopa samo v sklopu realnega »delca.«
23. V oplaznem področju postaja oplazni delec stvaren ali stvaren postaja oplazen.
24. Oplazen delec postaja stvaren v oplaznem področju stvarnega »delca« takrat, ko v sistemu deljivih delčnih celot nastaja oplaznost večje stvarne deljive delčne celote.
25. Največja skupna oplaznost, je v najmanjši deljivi delčni celoti.
26. Stvarni »delec« lahko zgradi v enem sistemu kvintatetraedralne gradnje deljivih delčnih celot,

omejeno število oplaznosti.

27. Vsaka skupna oplaznost vsake deljive delčne celote je v sistemu gradnje točno omejena.
28. Skupna oplaznost preneha v sistemu gradnje, takrat, ko se izenačita vsota osmih »lokalnih« oplaznosti kvinta tetraedralne gradnje največjih deljivih delčnih celot in oplaznost, ki povzroča to gradnjo.
29. Skupna oplaznost te gradnje »slabi« navzven, v smislu celostnega nastopanja oplaznosti deljivih delčnih celot realnega »delca.«
30. Skupna oplaznost slabi na ta način, da vedno bolj nastopa do osmih lokalnih oplaznosti največjih deljivih delčnih celot realnega »delca.«
31. V sistemu kvinta tetraedralne gradnje deljivih delčnih celot realnega »delca,« nastopa vsaka naslednja četverica deljivih delčni celot samostojnejše.
32. Ko nastopi zadnja osmerica deljivih delčnih celot samostojno, prične proces oddaljevanja vseh deljivih delčnih celot.
33. Štiri največje samostojne deljive delčne celote se oddaljujejo v samostojno nastopanje novih deljivih delčnih celot. Te celote se oddaljujejo celostno. »Stare« deljive delčne celote sledijo njim samostojno in se oddaljujejo lokalno.
34. »Stare« deljive delčne celote, ki so v fazi ohlajevanja, se širijo navzven po principu, da se vsaka večja deljiva delčna celota oddaljuje od manjše deljive delčne celote.
35. Princip oddaljevanja delčnih celot, pri nastajanju novih ali pri ohlajevanju starih, sproži proces kroženja ali izogibanja.
36. V principu ohlajevanja je najmanjša deljiva delčna celota najmanj samostojna, ker je še vedno oplazena od večjih deljivih delčnih celot, zato se tudi najmanjša deljiva delčna celota najbolj krožno bori za oddaljevanje.
37. V sistemu ohlajevanja izginjajo končne oplaznosti deljivih delčnih celot, s tem pa nastajajo znova nove samostojne ohlajevalne deljive delčne celote.
38. Zato je ohlajevanje deljive delčne celote vedno obodno.
39. Čim večja je delčna celota, večje ima oddaljevanje in manjše kroženje.
40. Energija je oplaznost.
41. Energija je »moč« oplaznosti.
42. Energija je »odvzem« oplaznosti.
43. Energija je večer prenos oplaznosti od najmanjše najmočnejše skupne oplaznosti najmanjše deljive delčne celote, na največje lokalne oplaznosti največje deljive delčne celote.
44. Najmanjša deljiva delčna celota je najbližja oplaznemu delcu, saj nastane v oplaznosti vsake deljive delčne celote iz oplaznega delca.
45. Najmanjša deljiva delčna celota se preko gradnje oplaznosti večjih deljivih delčnih celot, razbremeni lastne lokalne oplaznosti in obstane oplazen delec.
46. Energija je »ohlajevanje« oplaznosti navzven.
47. Vsaka lokalna oplaznost manjše deljive delčne celote je podrejena skupnim in lokalnim oplaznostim večjih deljivih delčnih celot.
48. Vsaka naslednja večja deljiva delčna celota, je bolj lokalno in manj celostno oplazna od prejšnje. Vsota vplivov teh dveh oplaznosti na oplaznost manjše prejšnje delčne celote je konstantna.
49. Vsota lokalnih oplaznosti največjih deljivih delčnih celot, brez skupne največje celostne oplaznosti ker je ni, je enaka vsaki vsoti obeh oplaznosti vmesnih deljivih delčnih celot in oplaznosti najmanjše deljive delčne celote.
50. Po tem sistemu razbremenjevanja oplaznosti najmanjše deljive delčne celote, nastane celosten višek oplaznosti, celostna energija.

51. Osnovna oplaznost najmanjše deljive delčne celote se v vsakem razdrobljenem sistemu razbremenijo.
52. Torej bi se osnovna oplaznost najmanjše deljive delčne celote, v neskončnih sistemih popolnoma razbremenila.
53. Da bi se osnovna oplaznost najmanjše deljive delčne celote v neskončnih sistemih popolnoma razbremenila, bi potrebovala neskončno novih največjih deljivih delčnih celot.
54. Bolj se razbremenjujejo oplaznosti osnovnih deljivih delčnih celot, bolj nastajajo nove celote.
55. Oplaznost osnovne deljive delčne celote, v vsaki pogojeni največji deljivi delčni celoti, se enako večno razbremenjuje.
56. Vse ostale višje oplaznosti v enem sistemu gradnje pa se razbremenjujejo, ohlajajo same po sebi, saj nimajo več vzroka biti oplazne, ker je njihova funkcija že prenesena na lokalne oplaznosti največjih deljivih delčnih celot in so funkcijo razbremenjevanja samostojno prevzele po istem sistemu.
57. V trenutku, ko prevzamejo funkcijo lokalne oplaznosti, in ker so brez skupne oplaznosti, se največja deljiva delčna celota in ves sistem oplaznosti zgosti v osnovno najmanjšo in najmočnejšo skupno oplaznost osnovne najmanjše deljive delčne celote. Od tu pa se začne zopet isti sistem gradnje do največjih lokalnih oplaznosti največjih deljivi delčnih celot.
58. V tem trenutku, ko se združijo oplaznosti v skupno oplaznost najmanjše deljive delčne celote, in ko se zopet začne nova gradnja, nastane gibanje, oddaljevanje posameznih sistemov.
59. Ne smemo pozabiti, da je bil tudi že vsak prejšnji sistem enako v oddaljevanju, v kroženju, saj je nastal na enak način, kot slednji.
60. Krožno odmikanje sistemov je tolikšno, da naslednja gradnja novega sistema lahko samostojno nastopa.
61. V kolikor bi ostala vsaka gradnja vsakega sistema nespremenjena, bi bilo odmikanje linearno, ker pa se vsak nastal sistem zopet ohladi ostaja prost centralni prostor, zato ga z izmeničnim kroženjem zapolnjujejo novi nastali sistemi.
62. Torej se v bistvu osnovna največja deljiva delčna oplaznost najmanjše deljive delčne celote preko sistema tetraedralne gradnje, razbremenjuje navzven tako, da največja oplaznost najmanjše deljive delčne celote ustvari največ oplaženih deljivih delčnih celot v skupni oplaznosti. Te nastale deljive delčne celote formirajo svoje lokalne oplaznosti, torej oplaznosti svojih manjših deljivih delčnih celot. Skupna oplaznost teh novih deljivih delčnih celot je v tej prvi tetraedralni gradnji manjša od prejšnje največje oplaznosti najmanjše deljive delčne celote.
63. Da lahko druga najmanjša deljiva delčna celota gradi nove oplaznosti, s pomočjo še drugih deljivih delčnih celot, formira nove manjše oplaznosti, manjših deljivih delčnih celot, ki so neenakovredne osnovni deljivi delčni celoti. Po tem principu prenosa oplaznosti ali gradnje novih oplaznosti, nastane ves realni prirastek energije.
64. Če ne bi bilo mesto vsake oplaznosti v celem sistemu točno določeno in če se ne bi le po tem principu gradilo razbremenjevanje osnovne oplaznosti, bi lahko vsak sistem, vsaka deljiva delčna celota, osnovna celota svojega sistema. Če pa bil izven sistema ne bi nastal.
65. Prostor nastane v vsaki oplaznosti, torej v vsaki deljivi delčni celoti.
66. Prostor se javlja kot zaključek vsakega sistema.
67. Prostora v osnovi ni. Doživljamo ga le mi, ker smo del sistema, in dojemamo le to kar smo, iz česar smo, saj so naša čutila zorganizirana le iz te potrebe. V osnovi dojemamo le zaključene sisteme oplaznosti.
68. Prostor ni nekaj »objektivnega,« nekaj konstantnega, gledano z izven systemskega vidika, saj

- je v končni fazi vsa možnost za prostor v oplaznosti v najmanjši deljivi delčni celoti. In če se oplaznost najmanjše deljive delčne celote razbremenjuje večno preko neskončno sistemov oplaznosti, se s tem prostor »razbremenjuje,« večja od najmanjšega prostora v neskončnost.
69. Prostor se javlja samo kot oblika kako neka formirana oplaznost-človek zaznava stanje oplaznosti.
 70. Prostor eksistira samo za v sistemske formacije oplaznosti.
 71. Izven sistema prostora ni, čeprav je zanj neskončna možnost. To ni predstavljivo za človeka zato, ker je del sistema in je oblika dojetanja zgrajena za sistem.
 72. Govorimo lahko samo o sistemskega prostora, relativnem prostora, našem prostora.
 73. Sistemski prostor ni nikoli konstanten, po eni strani se večno širi, po drugi strani se večno krči.
 74. Sorazmerno z oplaznostimi se sistemski prostor gradi ali krči.
 75. Predmetni oplazni prostor je »enak« v največji in najmanjši deljivi delčni celoti.
 76. Sistemski prostor se v vsakem nadaljnjem sistemu poveča »štirikratno« od prejšnjega in še za odmik vsakega sistema, če upoštevamo kot sistemski prostor celoto vseh sistemov.
 77. En sistem se giblje okoli drugega sistema tako, da ga mi kot del sistema sploh ne dojemamo v gibanju. Gibanje bi dojemali izven sistema.
 78. Vsi sistemi so v točni racionalni gradnji in se »gibljejo« po točnih racionalnih smereh.
 79. Gostota deljivih delčnih celot je odvisna od položaja sistema, v katerem se nahajajo določene deljive delčne celote.
 80. Čas je sprememba v najširšem pomenu.
 81. Najmanjša deljiva delčna celota ima najmanjšo spremembo, saj je nedeljiva v neskončno kratkem času.
 82. Kakor se večja deljiva delčna celota, tako se večja tudi njena sprememba.
 83. Če je najmanjša deljiva delčna celota nedeljiva v neskončno kratki spremembi, je vsaka naslednja deljiva delčna celota nedeljiva v »večji« spremembi.
 84. Prva največja deljiva delčna celota, je nedeljiva v »četrtni« primarne spremembe in v tem času tudi nastane.
 85. Naslednja največja deljiva delčna celota, prejšnje največje deljive delčne celote, je nedeljiva v »šestnajstini« večne spremembe in nastane v eni »šestnajstini« večnega časa.
 86. Končna največja deljiva delčna celota, je nedeljiva v trenutni spremembi in nastane v trenutnem času.
 87. Vsaka deljiva delčna celota, se temu sorazmerno ohlaja.
 88. Prva največja deljiva delčna celota, je nastala v »četrtni« »neskončnega« časa in se bo tudi v »četrtni« neskončnega časa ohladila.
 89. Če nastane končna največja deljiva delčna celota v neskončno trenutnem času, se bo tudi v neskončno trenutnem času ohladila. To pomeni, da na koncu večne spremembe istočasno največja deljiva delčna celota nastane in se ohladi.
 90. Čas je torej s obliko s katero doživljamo mi znotraj sistemski ljudje, spremembo svojega sistema. Bolj točno, trajanje ohladitve največje deljive delčne celote, ki pa je odvisno od mesta, kje se nahaja naš sistem. Obrobnost je merljiv parameter.
 91. Preko neskončnih sistemov, preko večne spremembe, preko neskončnega sistemskega prostora, postane najmanjša deljiva delčna celota oplazni delec.
 92. Vsi merljivi parametri znotraj oplaznega delca, so relativni in so vezani na obrobnost. Zaradi tega so lahko poljubno izhodiščni. Za nas, ki smo le v tem obrobni sistem, so nam poljubnosti nerazumljive. Oplazni delec imenujemo lahko tudi dopust, ki ga v nekaterih skicah označujem z iksom, kot neznanko in navzven obrnjenimi oklepaji, kot dopuščanje

vsega navzven neznanega. Znak je zapisan tako:)X(.

V-ČLOVEK JE IZHODIŠČE

1-KDAJ IMA »ČLOVEK« PRAVICO, DA SE IMENUJE ČLOVEK

Univerzum biva. Univerzum je. Univerzum je oplazni delec. Vse je del univerzuma. Univerzum je neanalitična kompleksnost. Univerzum je zapolnjena absolutnost. Univerzum je nenehoma v izmeničnosti in je vzrok samega sebe in posledica samega sebe. Univerzum biva izven »trajanja,« čeprav je v njega vključeno vsako trajanje. Univerzum ne biva, on absolutizira, saj je to kar zaznavamo, samo del oblike po kateri on absolutizira. Sam se ne preverja, sam sebi je nevede dojemljiv, sam je celota, on je v vsemu zaključen, samo on ni deljiv na izhodišča. Človek je del njega. Človek z njim absolutizira. Človek z njim traja. Samo človek ima sorodno obliko v njemu. Samo človeku je dana možnost, da se lahko analizira, doživlja preverja, dojema, pa čeprav v svoji omejenosti, le v tem kar je, to se pravi v času svoje pojavnosti. Človek je zakoniti del univerzuma, ki »si ga je« univerzum izoblikoval, da se lahko preko njega zaveda, analizira, doživlja in preverja. Misel je namenjena človeku in vsemu kar je zgrajeno v omejenem bivanju, za namen človeka, ki omejeno traja, za namen vsega ki omejeno traja. Vsako življenje je prisiljeno da spreminja, saj le tako lahko živi. Človekova misel ima odgovornost do vsega kar zaznavamo in spreminjamo. Največja, najbolj resnična, najbolj prava, najbolj osmišljena oblika človekovega bivanja, je zavestno »poseganje« vase z vso kompleksnostjo, odgovornostjo in prodiranje izven človekove fizične realnosti, v kompleksnost univerzuma, ki ne potrebuje našega uma. Zato smo odgovorni najprej sebi. »Več« sem od sebe, »več« sem od fizičnega sveta, za namen fizičnega sveta, saj sem človek. Oprostite mi, če se imenujem človek. Človek mora imeti odgovornost z vsemi dejanji do fizičnega sveta, ker fizični svet potrebuje njegovo misel, zato si je misel fizični svet izoblikoval, brez da bi univerzum vedel za njo. Najprej se mora vsak individuum moralno z vso svojo miselno sposobnostjo odločiti v sebi, koliko si lahko prilasti fizičnega sveta, koliko skupne naravne danosti mu pripada, koliko sveta lahko spreminja za svoj ali skupni namen, koliko življenj lahko razmnoži in koliko življenj sme pojesti in koliko ton fizičnega sveta bo spremenil, preden ga bo fizični svet spremenil nazaj v prašno odlagališče za večno. »Človek,« zdaj dorasti v človeka. »Mama me ni rodila za to, da bo zasenčil-a sonce.« Samo malo kiča prosim, vsak dan.

2-PRAVA POT

Misleči človek je nastal, nastaja, se organizira po poti:

Absolutna resnica-stvarnost-človek-misel.

Po tej poti je človek postal miselno bitje, ki se dviguje preko tega kar je. Zavedati se je treba te zakonite poti, da je misel le oblika organizirane stvarnosti. Naša pot raziskovanja tako možna le v obratni smeri. Misel-človek-stvarnost-absolutna resnica. Z raziskavo pričnimo pri mislih. Kaj so naše misli. Čemu so namenjene. V čem je njihova omejitev in »zmota.« Nato preidemo na človeka, kot osnovo in vzrok naših misli. Kaj je človek in katere so njegove možnosti. Kaj je človek kot stvarnost in kaj je vzrok in zakonitost stvarnosti. Raziskovati je potrebno z vso logiko in z vsemi dvomi, pa tudi te moramo vključiti v obliko absolutne resnice.

3-NAIVNI MONOLOG

Kot je človek omejen s svojim fizisom v relativnem svetu, tako je omejen tudi v vseh občutkih, zaznavah in doživljanju, saj v končni fazi človek občuti, zaznava in doživlja to kar je sam, to kar ga sestavlja. Torej le relativno stvarnost. Tudi vsa občutenja in vsa zaznavanja so organizirana za telo. Človek zaznava le to kar vidi, sliši, okusi, občuti. Zaznava le del absolutne resnice, le relativne resnice, relativnega sveta. Ni predstave izven stvarnosti, kot tudi ni nobenega posega izven stvarnosti, saj so vsi pripomočki in vse oblike analiz vezane na stvarnost. V primeru poizkusa posega izven stvarnosti, bi pripomočki postali nestvarni. Izven stvarnosti je poseg samo z mislijo, pa tudi ta ne more imeti logične celote. V iskanju absolutne resnice se človek dviguje nad človeka, se z lastnimi misli dviguje nad lastne misli in se istočasno priznava in zanika. Razmišlja in gradi na tem, kar se mu zdi neverjetno, alogično in nesprejemljivo. To vrsto razmišljanja bi lahko imenovali kot »naivni monolog.« Naivni monolog je razmišljanje o nečemu kar ne dojemamo in ne verjamemo. V kolikor vztrajamo na tem, da sprejemamo in verjamemo v to kar sami ne verjamemo, pomeni da smo se povsem zanikali. To je »konfliktni naivni monolog.«

4-KONFLIKTNI NAIVNI MONOLOG

V našem mišljenju razpolagamo samo z vsebinami fizikalno in kemično pretvorjenih energij iz fizičnega sveta. V mišljenju nastajajoče vsebine, so samo višje organizirane energije. Z našim mišljenjem smo zelo omejeni pri gradnji absolutnih idej. Vsi absolutni podatki, ki odstopajo od stvarnih zaznav so zgrajeni pomanjkljivo, kljub visoki rasti gradnje abstraktnega sveta. Človekovih omejenih miselnih zmožnosti se moramo zavedati pri gradnji absolutnih idej, absolutnih logik in predstav. Prvi od absolutnih pojmov je pojem nič. Predstavljenost nič ni možna v absolutnem smislu. Pojem absolutnega nič tudi ni izpoveden, saj tudi vse oblike komunikacij razpolagajo le s pojmi, ki so vezani na stvarnost. Govorimo lahko samo o nič kot omejenih stvarnih luknjah. Nič ni v kozarcu, nič ni v sobi, nič nimam v žepu. To so fizikalni nič, ki so prazni stvarnosti samo v ideji, saj vemo, da je v kozarcu, sobi in žepu zrak. Imamo tudi idejne nič, ki so ideje o praznosti ideje. Ideja absolutnega nič bi bila možna, da bi brez ideje ustvaril idejo o praznosti vsega in praznosti vsake ideje. Podoben problem je s pojmom neskončnosti. Pod tem pojmom si predstavljamo nek prostor, ploskev, dolžino, ki se širi v tako velike razdalje, da jim ni konca. V predstavljanju še vedno mislimo, da konec je, pa čeprav v neskončnosti. Do tega občutka smo prišli iz izkustvenih zaznav iz stvarnega sveta. V stvarnem svetu je vse omejeno in naše zaznave so se izoblikovale za namene dojetja omejenosti. Razpolagamo samo s predstavo o neskončnosti, ki je omejena v neskončnosti. Ideja absolutne neskončnosti bi bila možna samo tako, da bi v neskončno kratkem času širili »omejeno« neskončnost za neskončno, v večnem času. Enak problem je s pojmom absolutnega začetka in absolutnega konca. Razpolagamo samo z izkustvi iz fizičnega sveta, v katerem se nenehoma nekaj začne in nekaj konča. Med začetkom in koncem je trajanje. Trajanje je lahko neskončno kratko, do neskončno dolgo. Trajanje lahko dojemamo na osnovi pridobljenih izkustev sprememb. Večje trajanje, večja sprememba, je sestavljena in primerljiva z manjšimi spremembami, z manjšimi trajanji. Naša časovna enota je samo domena in sporazum. To je konkretna večja sprememba v trajanju, razdeljena na manjše spremembe v trajanju. Ista sprememba je v drugih sistemih drugačna. Je lahko krajša ali daljša. Kaj je z absolutno spremembo. Absolutna sprememba je sprememba, ki se spremeni v večnem času, sprememba, ki se nikoli ne spremeni. Kakšna naj bi bila enota večne spremembe. Če bi bila enota, trajanja večne spremembe, neskončno trajanje, ne bi bilo spremembe. Če pa bi bila enota večne spremembe končno trajanje, bi bila tudi absolutna sprememba končna. Predstava o začetku in koncu

absolutne spremembe, bi bila možna če bi neskončno dolgo trajanje lahko dojemali v neskončno kratkem času. V nadaljnjih razmišljanjih bodo absolutni limiti zgubili pomen.

5-NEŠTEVNA ENKOST

En človek ima dve roki, dvojne oči, en nos, dve nogi, pet prstov na vsaki roki in nogi in eno glavo. Da to ve, se je naučil šteti. Naučil in privzgojil si je občutek števnosti. V čem je problem. Problem je v enoti. Enost je izven števna, če je vezana na pojav, dogajanje, okolje, vsebino, ki je enkratna. Neponovljiva stvarnost, posamično človekovo življenje, večna sprememba, kot celota, neskončna omejenost, kot celota, so pojavi ki po svoji obliki še niso celostni, šele postajajo celostni. Vse te oblike in pojavi, so ne števnosti ali pa so števnosti le tako, da jih poimenujemo kot enkostne, namesto enostne. Če uporabimo števno osnovo za pojav, ki nam ni jasen, se nam pojav dvom zakaj eno, zakaj ne dvojne, troje itd. Občutek števnosti nam vsiljuje enost, kot del števne sistema. Tisti del števne sistema, ki je vezan na človeka in njegovo življenje, je simbolično obremenjen. Jaz sem sam, imam dve roki in nogi, en nos in eno glavo. Dva človeka tvorita par. Par ima otroka in so trije, kot družina in celota. Dva se pogovarjata o tretjem. V naravi imamo dvojnosti, kot so: dobro-slabo, lepo-grdo, veliko-majhno, toplo-hladno, dolgo-kratko, trdo-mehko, itd. Zardi teh kontrastov, je občutek dvojnosti v naravi in našem življenju zelo obremenjen. Razmišljanje iz dveh plati nam je že vgrajeno tudi v podzavestno asociativno mišljenje. Dvojnost bo imela v zgrajenem sistemu oplaznosti mesto, kot posledica racionalizacije. Podobno je s števno obremenjenostjo pri trojnosti, četvernosti, itd., ki so tudi realno in simbolično vezani na naše naj ožje okolje. Števni občutek števila 8256, ni vezan na noben del iz našega življenja, zato ni obremenjen z nobeno simboliko. Vsa manjša števila, tja nekako do sto, nosijo več ali manj simbolike. Števni občutki števila ena, dva, tri so tako vezani na vsa področja našega življenja, da se celo govorno prilagajamo z njimi v ednini, dvojini in množini. Enkost je torej ne števna, izven števna, je števna le sama s sabo, je ne štejejoča. V enosti štejemo ena tako, da nikoli ne dorečemo ena. Vsak človek bi lahko, celoto svojega življenja, točno označil, v števne sistema le na ta način, da bi dvajset let govoril »E,« dvajset let »N« in dvajset let "A,« če bi umrl star točno šestdeset let. Tako lahko z enkostjo označimo ne števne pojave, ki niso niti eni niti množični, temveč postajajo enostni, celostni, kot ena enota. Če smo v pojavu, ga označimo kot enkostnega, če pa bi bili izven pojava in če bi ga lahko dočakali, da postane celosten, bi ga označili kot enega. Z uvedbo ne števne enosti, smo se na samem začetku razbremenili občutka močno nam zasidrane dvojnosti, katera bi nas zavajala v dvojno gledanje na enkostno univerzalno absolutnost.

6-POJEM ABSOLUTNOSTI IN KONČNE RESNICE

Ali je stvarnost absolutna. Ali je vse to kar smo in dojemamo že vse. Absolutnost zajema več kot stvarnost, več kar se nam javlja kot dojemljiva oblika. Kaj je izven nje. Ali bi moralo biti tudi še nekaj izven stvarnosti, torej izven nam dojemljivih pojavov. Naša logika reče: »Vse nekaj je.« V kolikor rečemo z privzgojenimi občutki, da vse nekaj je, smo pri tem upoštevali absolutnost v privzgojenem smislu. Absolutnost zavzema več od nam dojemljive stvarnosti, saj zavzema tudi vzrok nje. Končna resnica naj bi bila pojem za dojetje vsega kar se nam javlja, kar je, in vsega, kar za naše pojme ni, ali nam ni dojemljivo in nam ne more biti nikoli dojemljivo, ker smo mi le »del« celote, le »del« resnice. Ta pojem zajema vse v najširšem smislu besede, absolutno vse. Končna resnica je najvišja ideja, ki nam posreduje spoznanje, vedenje, razumevanje, absolutnosti, kateri pripada tudi ta ideja. Absolutnost ne potrebuje delitve na idejo, in je ali pa je

ni. Absolutnost je lahko teoretični primer. V gradečih sistemih se nam vse absolutne vrednosti miselno vsiljujejo in so zavajajoče miselne vrednosti. Absolutnosti se le mi želimo, kot si želimo da bi jo nekdo ustvaril, saj bi bili tako vključeni v njo.

VI-HIPOTEZA ABSOLUTNOSTI

1-ABSOLUTNI »H«

Hipoteza absolutnosti mora zavzemati razlago, pa čeprav postopno, opisno in z izrazi, ki so pojmi le del nje, saj z drugimi ne razpolagamo, o vsem kar je, ali za naše pojme ni, o vzroku vsega kar je, ali za naše pojme ni, pa tudi ves proces ne utelešenih, ne izraznih, in nemožno kontroliranih procesov, postopkov, misli, idej pri analiziranju nje, vzrok potrebe po njeni ideji in vse neznane in ne zavedajoče zmote o njeni ideji, ter možni pravilnosti njene ideje, kot tudi absolutni »H.« Absolutni »H« je ideja, brez krat neskončno minus ena ideje, o brez krat neskončno ideji in brez ideja o absolutnem »H-ju.« Absolutni »H« zavzema možnost vsake ideje tudi izven našega sistema gradnje oplaznosti, katerega posledica smo. V obrazloženem sistemu gradnje oplaznosti, bo absolutni »H« vedno prisoten in kot dvom zaželen.

2-KJE ZAČETI?

Neka hipoteza je celostna, neka resnica je popolna, če ne vsebuje nobenih predpostavk. Zato je treba zgraditi hipotezo brez predpostavke, ali predpostavki dati vzrok. Zavedati se je treba, da je absolutnost tako kompleksna, tako enkostna, tako celovita, tako nepredvidljiva, tako ne šablonska, tako vse možna, tako alogična, tako vzročna po vsem, tako posledična vsega z vsem, da ni analitično deljiva. Mi, kot del sistema, imamo možnost dojemati in analizirati kompleksnost, na osnovi zaznav, in to po elementih. Tudi naše sporazumevanje je možno samo preko postopne pripovedi in postopnega mišljenja. Skušali si bomo ustvariti na osnovi postopne analize posameznosti, na osnovi vzročnosti in posledičnosti posameznosti, na osnovi svojstvenosti in vplivnosti posameznosti, ter na osnovi vloge posameznosti v kompleksnosti, občutek univerzalnosti, ki ne bo analitičen, ampak bo po obliki občutka celosten, konstantno isto vsebinski, in v vsakem primeru tudi alogičen, neprepričljiv, nepreverljiv, trenuten in tudi konstantno pozabljiv. Končna resnica ni skrita v formuli neke racionalne analize, ampak je v ne opisnem občutku, ki tudi ni deljiv na čutila, v trenutnem preblisku, v trenutnem prešinku. Ta občutek tudi ni šablonsko izziven in tudi ni kontrolirano pozabljiv. Občutek, ki nam posreduje občutek univerzalnosti zahteva večno racionalno nego, saj je izzvan samo preko racionalnosti. Kje naj sedaj začnemo z racionalno nego, z analiziranjem, s postopnim razumevanjem, z izzivnostjo po občutku. Nekje moramo začeti, nekje se moramo vključiti v krožnico, ki se večno zaključuje, vzeti si moramo »predpostavko,« prekiniti si moramo absolutnost absolutnosti, saj je analiza možna le na ta način. Na začetku razpolagamo s absolutnim začetkom. Absolutni začetek ni deljiv od absolutnega konca. Če si hočemo predočiti absolutni začetek, si moramo predočiti tudi absolutni konec. Torej celostno absolutno spremembo in zakonitosti nje, ki je med njima. Začeli bomo tik po absolutnem koncu, ki je obenem že absolutni začetek, torej tik po absolutnem začetku, oziroma absolutnem koncu.

3-ZNAČILNOST ABSOLUTNOSTI

Sčasoma nam postaja jasno, zakaj znova in znova poudarjam in vključujem v analiziranje

absolutnosti človeka in njegove sposobnosti. Zdaj smo razčistili s tem, da tu ne bomo razpolagali le s človekovo logiko, saj bi se v tem primeru vrteli le okoli dela absolutnosti, le okoli relativne stvarnosti. Z znanjem o relativni stvarnosti, bomo skušali prerasti stvarnost in jo vključiti v hipotezo absolutnosti, ki bo za človeka nujno nelogična, neverjetna in nepreverljiva. Seznanimo se že na smem začetku o nekaterih alogičnih značilnosti absolutnosti.

1. Absolutnost ne zavzema nobene predmetnosti. Predmetnost obstaja samo za systemske »stvarne« enote, katere ločujejo druga drugo po obliki, ki jo imenujemo snovnost in predmetnost, čeprav je to samo razločevanje obodnih oplaznosti deljivih delčnih celot.
2. Absolutnost ne razpolaga z relativnim prostorom, ker je stvarnost le oblika nepopolne oplaznosti, katera v vsakem trenutku menja, brez objektivno osnovo oplaznega delca. Stvarnost dojemamo le mi, ker »nekaj« smo, pa čeprav oblike oplaznosti. Stvarnost razpolaga le s systemskim prostorom, ki je le oblika po kateri se systemske enote gradijo.
3. Absolutnost, kot celota, ne pozna časa, saj je absolutna sprememba absolutna in je kot celota ne primerljiva. Čas se javlja samo za spremenljive enote v absolutnosti in je samo primerjava manjše spremembe v večji spremembi neke deljive delčne celote.
4. Absolutnost je po vsej obliki ne šablonska, ne ponavljajoča, samo enkostna celota, ki je v vsaki fazi in vsaki enoti enkratna. Absolutnost ne razpolaga z absolutno vsoto vsega, ki naj bi bila nična. Absolutnost je taka, da biva samo za človeka, ki hoče da biva, zaradi opore za predstavo, orientacijo, predvsem pa za tolažbo. Absolutnosti je toliko kot si jo določimo.
5. Absolutnost razpolaga z absolutno enkostno celoto, absolutno vse možnega. Praznost stvarnosti, to je absolutna brez obodna oplaznost, je samo ena možna faza enkostne absolutnosti. Absolutnost je prisotna samo tam ko jo nekdo potrebuje in samo toliko kot jo nekdo potrebuje, tudi morda izven našega štiri silnega sistema.

4-ODVZEMANJE OPLAZNOSTI

Prej, ko si bomo natančneje predočili sam sistem gradnje oplaznosti, si zaradi lažjega razumevanja, pogledjmo še nekaj značilnosti oplaznosti. Točneje odnos med oplaznim delcem in oplazenim, to je stvarnim delcem. Oplaznost je v oplaznem delcu mrtva, statična, razlita. Stvarni delec je samo del oplaznega delca. V stvarnem delcu je oplaznost ne razlita, nezaključena, nepopolna in dinamična. Oplaznost vedno stremi k popolnosti, razliti obliki oplaznega delca, to je k brez stvarnosti, vendar samo preko stvarnosti. Oplazni delec se preko stvarnega delca zaključuje in postaja celosten. V vsaki stvarni enoti je oplaznost razredčena, ker pa stremi k razlitosti, izpolnjuje ta »prazen« prostor z gibanjem tako, da se oplaznost v oplazni stvarni enoti deli po principu deljivosti. Ta vmesni »prostor« ni prazen, temveč je zaseden z gibanjem oplaznosti, ki na ta način izpostavlja ravnotežje med razlito in razredčeno oplaznostjo. Ko je izpostavljeno ravnotežje, začne gibljiva stvarna oplaznost redčiti oplazni delec. To pa je odvzem oplaznosti od oplaznega delca. S tem ne doseže stvarna oplaznost manjše gibanje v vseh stvarnih celotah, saj je mesto oplaznosti v stvarni deljivi delčni celoti točno odrejeno v lokalnih in obodnih oplaznostih. Tudi med njimi je odvzemanje oplaznosti. Odvzeta oplaznost se razdeljuje od največje obodne oplaznosti, preko vseh vmesnih, do najmanjše lokalne oplaznosti, v vsaki stvarni deljivi delčni celoti. Vsaka oplaznost v vsaki celoti stremi k razlitemu oplaznemu delcu. Pri najmanjši deljivi delčni celoti sovpadata lokalna in obodna oplaznost. Ta oplaznost je tudi najmanj samostojna, je najbolj podrejena vsem obodnim oplaznostim, saj ta oplaznost nima manjše deljive delčne celote, zato se tudi najbolj bori za njo, da bi nato postala vrednejša oplaznost. Najmanjša deljiva delčna celota, postane vrednejša celota, samo takrat, kadar se lahko naprej deli, kadar lahko formira znotraj sebe nove deljive delčne celote, to se pravi nove stvarne

celote. Nove zgrajene lokalnih oplaznosti nato prevzamejo vlogo, ona pa postaja vedno bližja oplaznemu delcu, postopno manj stvarna. Ta najmanjša oplaznost pa lahko postaja manj opažena, manj odvezeta, manj stvarna, le na ta način, če lahko odvzema oplaznost drugi deljivi delčni celoti ali vrednejši oplaznosti ali oplaznemu delcu. Ta želja, ta odvzem oplaznosti, vseh najmanjših deljivih delčnih celot, se javlja preko vseh celot, do obodne oplaznosti največje deljive delčne celote, kateri so vse druge oplaznosti podrejene. Po tem procesu nastanejo vse deljive delčne celote, od najmanjše do največje. Zunanja obodna oplaznost se v sistemu navzven, vedno bolj zmanjšuje, njeno vlogo prevzemajo vedno večje lokalne oplaznosti, tako dolgo, dokler ne prevzamejo vlogo največje lokalne oplaznosti, ki v tem trenutku, ko izgine njihova obodna oplaznost, postanejo samostojna obodna oplaznost največje deljive delčne celote. Poglejmo princip gibljivosti oplaznosti v deljivi delčni celoti. Da sploh nastane neka deljiva delčna celota, mora v oplaznem delcu nastati primanjkljaj oplaznosti, razredčenost, nepopolnost in ne razlitost oplaznosti. V primeru predpostavljamo, da na absolutnem začetku razpolagamo z mrtvo oplaznostjo, z razlito oplaznostjo, z ne predstavim »neskončnim« zaključenim oplaznim delcem, torej z brez stvarnostjo. Oplazni delec je ne predstavljava neskončna celota lahko v najmanjši »velikosti.« Ne pozabimo, da razpolagamo z oplaznim delcem in ne z realnim delcem, torej z nerealnim prostorom. Oplazni delec je lahko ne predstavno neskončen že v »najmanjši« obliki, saj je že v neskončno majhni obliki možnost za vso realnost. Razlita ne predstavna »neskončna« oplaznost je razlita v »ničnem« prostoru, čeprav je to za nas že neskončen prostor, saj je v njem možnost za neskončen prostor. Po naši logiki bi morali na absolutnem začetku razpolagati z popolno razlitim oplaznim delcem. Poglejmo ali je sploh možno razpolagati z zaključenim oplaznim delcem. V tem primeru, če lahko oplazni delec obstaja celosten, takrat je tudi absolutna brez stvarnost, čemu potem sploh potreba po stvarnosti. Kje je vzrok tej nezaključenosti oplaznega delca, kje je vzrok pojava razredčenja oplaznosti, kje je vzrok pojava stvarnosti. Za razumevanje tega vzroka in za razumevanje absolutnega začetka, si moramo pogledati še nekatere značilnosti oplaznega delca. Če je cilj oplaznemu delcu, da bi bil celosten, oplazno razlit, zaključen, popoln, torej, da ne bi bilo v oplaznosti nobene »luknje,« torej nobenega stvarnega delca, bi se morala vsa oplaznost razliti vase. Oplaznost se zliva vase le na ta način, da si pušča notranjo možnost zlivanja. Oplaznost si mora v svoji točkovnosti puščati »sredinsko« možnost razlivanja naprej. To možnost pa si pušča le v taki obliki, da pušča nedokončano razlitost. Oplaznost se mora na nek način razliti popolno, zaključiti, obstati. Ona ne more neskončno »dolgo« prodirati vase, saj nima vzroka za to. Razliti oplaznosti, v oplaznem delcu, je torej samo cilj obstati in se zaključiti. Še enkrat poudarjam, da bi bila ta točkovnost zaključenega oplaznega delca ne predstavna po »velikosti,« čeprav je v njej vsa možnost stvarnosti. Za realne pojme bi bil, če bi bil možen razliti oplazni delec, neskončno točkovno nič. Zakaj ni možno, da bi se oplazni delec zaključil. Možno ni zato, ker kadarkoli in v katerikoli fazi razlivanja vase, vedno pušča sredinsko možnost nepopolne razlitosti oplaznosti. Torej v vsaki fazi v kateri ima namen oplazni delec se zaključiti ali popolno razliti, v vsaki fazi razpolaga z nepopolno centralno razlitostjo, z neko centralno možnostjo po razlivanju, torej v vsaki fazi razpolaga s centralno stvarnostjo, čeprav je minimalna. Oplazni delec v vsaki fazi obstaja samo z realnostjo, s stvarnim delcem, z nepopolno oplaznostjo. V nobeni fazi se oplazni delec ne more zaključiti. Takoj, ko se mu rodi želja, že ustvari realen delec, ki je tudi obroben. Torej, v nobeni fazi ni možna »statika.« V kakršnikoli fazi je, je odnos nujen. Ko nastane želja oplaznega delca se razliti vase, ustvari realen delec, nepopolno oplaznost. Ko se pojavi realen delec, ne popolna oplaznost, ji je želja postati razlita oplaznost, oplazni delec. Zato ne moremo govoriti o absolutnem začetku, absoluten začetek sploh ni možen. Absolutni začetek je v osnovi več, saj obstaja ta odnos med oplaznim in realnim delcem več in je samo tak možen. Isti problem je z absolutnim koncem, ki

bi nastal le v tem primeru, če bi se oplazni delec neskončno razredčil preko neskončne stvarnosti, saj je stvarnost razredčena oplaznost oplaznega delca. Absolutni konec bi nastal, če bi se še osnovna lokalna oplaznost najmanjše deljive delčne celote stvarnega delca, razredčila tako, da ne bi mogla obstajati, kot najmanjša deljiva delčna celota. Kot ne moremo govoriti o absolutnem začetku, ker je odnos med oplaznim in realnim delcem konstanten, tako ne moremo govoriti o absolutnem koncu, ker je v vsaki fazi oplaznost več ali manj razredčena, deljiva in obrobna. Vprašamo se, kaj je to, ta oplaznost. Kot že povedano ni formule za oplaznost. Mi govorimo lahko le o občutku oplaznosti, o pojavu oplaznosti, o obliki nje javljanja in njeni značilnosti. Na osnovi teh svojstev oplaznosti, si lahko zgradimo občutek, kaj sploh oplaznost je, saj nam je dostopen le del nje, le ena značilnost nje, le razredčena oplaznost, le stvarnost. Zdaj nam je jasno, zakaj ime oplaznost. Oplaznost je pojem za obkrožanje, obdajanje, oplazenje nečesa. In če oplaznost lahko »eksistira« le samo v takem odnosu, da obkroža del sebe, del še bolj nepopolne sebe, je to ime opravičeno. Poglejmo si oblike oplaznosti, ki se javljajo kot razredčene oplaznosti, kot stvarni delci. Oplaznost se redči, deli po tem principu, da si večja deljiva delčna celota ustvarja manjše deljive delčne celote. Od obodne skupne oplaznosti je odvisna delitev notranjih lokalnih oplaznosti, katere pa so zopet vodilne še manjšim oplaznostim, do oplaznosti najmanjše deljive delčne celote. Tako ima vsaka deljiva delčna celota, svojo obodno zunanjo oplaznost, razen najmanjše deljive delčne celote, ki naj bi imela le svojo obodno oplaznost, ki je obenem tudi lokalna oplaznost. Kaj se dogaja z odvzemom oplaznosti. Najmanjša deliva delčna celota, odvzema in dobiva oplaznost lahko samo v svoji obodni lokalni oplaznosti. Kje si bo ustvarila toliko viška oplaznosti, da bi si naredila vsaj še eno celo najmanjšo deljivo delčno celoto. In na kakšen način. Ta najmanjša deljiva delčna celota je tudi najbolj prizadeta, razpolaga le z najmanjšo oplaznostjo in je zaradi tega tudi najmanjša. Ona se najbolj bori, se najbolj izogiba, nadaljnjemu odvzemu. Ona tudi najbolj odvzema, pa čeprav preko celega sistema, skupno z drugimi, do največje obodne oplaznosti. Tako je najmanjša deljiva delčna celota najbolj stvarna, saj razpolaga z najbolj »razredčeno« oplaznostjo. Kako se ona izogiba, kako se ona še naprej redči, saj če se redči, postaja še bolj stvarna. Ona se redči tako, da z izogibanjem svoje minimalne oplaznosti postaja samostojna in si ustvarja svoj »prostor.« V kolikor ji je uspelo ustvariti svoj prostor, je s tem postala bolj stvarna. To pa je tudi znak, da je del svoje oplaznosti dala iz svoje lokalne oplaznosti, ki jo je preko sistema potegnila iz največje obodne oplaznosti, saj svoje oplaznosti ne more več redčiti. V kolikor bi ta višek obdržala v svoji lokalni oplaznosti, bi ga ji odvzele druge oplaznosti. Zato nabira svoj višek v notranjosti, okoli katere se ona izogiba, odnosni si dela »prostor« v svoji notranjosti. Kaj se dogaja v tem višku oplaznosti. Ta višek oplaznosti, ki se nabira v notranjosti najmanjše deljive delčne celote, si tudi želi na višje mesto, tudi on želi odvzeti, tudi on želi postati vrednejša oplaznost. Izogibanje mu je onemogočeno, zato se ta višek javlja, glede na obodno oplaznost, kot statika, kot nepopolna oplaznost, vendar v mrtvem, zavrtem stanju, kot napetost, ki si želi ven, ki se želi izogibati sama, ki si želi pridružiti gibanju za odvzemanje in napredovanje. Ta razredčeni višek je na razpolago, saj je v mrtvem stanju. On nam je tudi, nam ljudem, na razpolago, saj imamo čutila, ki so nastala iz te potrebe. Zaznavamo ga kot maso, kot stvarnost. To je ta navidezna predmetnost. Energija, obodna oplaznost, katera hoče imeti vpogled, kaj se dogaja z njenim viškom, si je preko žive organizacije v stvarnosti, zorganizirala čutila. Človek je le skupek teh najmanjših hotenj minimalnih oplaznosti, katere so se zorganizirale v človeku, v tako organizacijo, da zaznavajo kaj se dogaja z njegovimi viški statičnih razredčenih oplaznosti. Kontrolira svojo maso in na osnovi čutil predvideva, ter ima na vpogled na druge skupne oplaznosti, ki nas odvezemajo, ki nam grozijo, in obratno, saj nam je vsem isti cilj. Če bi razširjali princip in svojstvo oplaznosti še na širše, bi dobili odgovor na ves človekov egoizem, strah, želje in hotenja. Človekov abstraktni svet

mišljenja in čustvovanja, vse do strahu pred smrtjo in lastno upanje, tiči v tem. Poglejmo si še nekaj misli okoli te razredčene oplaznosti, o višku in odvzemanju. Najmanjša deljiva delčna celota odvzema oplaznost preko sistema od obodne največje skupne oplaznosti do sebe, kot najmanjše obodne oplaznosti, oziroma najmanjše lokalne oplaznosti. Oplaznost, ki jo ima največja obodna oplaznost, je najvrednejša, je najbližja oplaznosti v oplaznem delcu, saj tudi iz nje nastaja. Oplaznost, ki jo dobi najmanjša obodna oplaznost, je preko celega sistema razredčena in je enaka njej, je najbolj deljiva, najmanj vredna, najbolj stvarna in le takšno lahko najmanjša deljiva delčna celota sprejme. Obodne oplaznosti in »viški« v večjih deljivih delčnih celotah, ne smemo pozabiti, da je to skupek le najmanjših deljivih delčnih celot, imajo vrednejša mesta. Tudi vse obodne oplaznosti v večjih deljivih delčnih celotah imajo iste želje. Ustvariti si viške oplaznosti v svoji notranjosti in izogibati se odvzemu, oziroma postajati vrednejša oplaznost. Obodne oplaznosti večjih deljivih delčnih celot gradijo svoj višek že v manjših dinamičnih deljivih delčnih celotah. Kje se pokaže ta statika, ta odvisnost, kot višek nabrane oplaznosti v večjih deljivih delčnih celotah. V sistemu se to kaže v statičnosti večjih deljivih delčnih celot. To je, čim večja je neka deljiva delčna celota, tem vrednejšo oplaznost ima, tem manj si je treba izogibati, manjša hitrost ji je potrebna, da si zgradi in zaščiti notranjo nabrano rezervo oplaznosti. Bolj je samostojna, saj je ogrožena samo od sebi enakih in večjih deljivih delčnih celot. Hitrost izogibanja, je toliko manjša, v kolikor jo nadomestijo notranje zaščite vseh obodnih oplaznosti. Vsaka oplaznost na kakršnikoli stopnji ima isti cilj in iste lastnosti in podreja vse notranje gradeče oplaznosti. Ponovno pogledajmo človeka, vidimo da človekova čutila dojemajo tiste oplaznosti, tiste stopnje, na katerih je on sam. Mi ne vidimo mikro struktur, mi slišimo le del tonov, občutimo le večje razlike temperature, razlike okusov, le tiste globalnosti, ki so celoti potrebne. To je tudi najbolj idealno, saj če bi lahko gledali mikro strukturo v svoji najgloblji »obliki,« bi ta »predmetnost« izginila iz našega videnja. Enako bi se dogodilo tudi pri drugih čutilih. Nabrani višek oplaznosti pa se pokaže v večji deljivi delčni celoti, v vseh najmanjših deljivih delčnih celotah, ki sestavljajo to celoto in v možnosti napredovanja vsake oplaznosti. Poglejmo si še našo gradnjo oplaznosti z že znano strukturo atoma. Izogibajoče oplaznosti se javljajo v elektronih. Elektroni si z izogibanjem po odvzemu oplaznosti, nabirajo svoje viške oplaznosti v protonih. Mi ne moremo govoriti, da je vodik naša najmanjša deljiva delčna celota. Naša najmanjša deljiva delčna celota sploh ni znana in je v osnovi sploh ni. Vendar lastnosti, ki jih imajo vse deljive delčne celote, grajene v enem sistemu, so si sorodne. Deljive delčne celote so nekje zgrajene enostavnejše, drugje bolj komplicirano. Nabrani višek oplaznosti, kot protonsko jedro, si tudi želi odvzemati, zato se vrti le okoli sebe, saj ji elektron drugega ne dovoli. Z svojim vrtenjem okoli sebe, s svojim izogibanjem, tudi proton odvzema. Proton odvzema, odnosno si gradi svoj višek tudi v elektronu. Višek v elektronu, si gradi svoj višek nadalje v »elektronu« elektrona, itd. Podobno velja tudi v obratno smer, proti večji deljivi delčni celoti, tja do iste funkcije planetov v vseh osončjih in soodvisnih sistemih. Govorili smo že, da si višek oplaznosti dobi vsaka oplaznost iz največje obodne oplaznosti. Obodna oplaznost pa si jemlje iz razlite oplaznosti, iz oplaznega delca. Rekli smo tudi že, da je v največji obodni oplaznosti, oplaznost tudi najmanj razredčena in najbližja oplaznemu delcu. Največja obodna oplaznost je torej prva stopnja razredčenosti razlite oplaznosti. Ali je potem razlita oplaznost na obodu največje obodne oplaznosti. Nemogoče, saj smo že preje govorili o značilnostih razlite oplaznosti v oplaznem delcu. Rekli smo, da je razlita oplaznost lahko le kot ne predstavno točkovna. Kje je ? Ta razlita oplaznost je v samem centru, »osnovnem centru« vseh deljivih delčnih celot, ki so se iz njega zgradile. Zato mora največja obodna oplaznost odvzeti iz centra razlito oplaznost, ki jo v svojem obodu razredči. Ta razlita oplaznost se na obodu tudi prenaša preko sistema, preko vseh najmanjših deljivih delčnih celot. Zato se v vsaki najmanjši deljivi

delčni celoti javlja ta prenos razlite oplaznosti, kot »nevtron« jedra. Naloga obodne oplaznosti je torej dvojna. Po eni strani ima osnovno nalogo prenašanje razlite oplaznosti iz osnovnega centra razlitega oplaznega delca, na končno največjo obodno oplaznost največje deljive delčne celote. Po drugi strani pa prenašanje razredčene oplaznosti, že stvarne oplaznosti, do viška razredčenosti v najmanjšo deljivo delčno celoto. Za količino odgovarja »proton nevtronu,« saj kolikšna je potreba, tolikšen je odvzem. Naloga obodnih oplaznosti je res dvojna in tudi v njej se nahaja dvojnost. V obodnih oplaznostih se srečujeta razlita oplaznost, ki gre proti obodu in razredčena, ki gre proti jedrom najmanjših deljivih delčnih celot. Količinsko sta si enaki, saj odvzem odgovarja prenosu. Ta dvojnost je vpliv, je vzrok, je energija, ki se jo ne da, ne stvarno, ne nestvarno opredeliti. V njo ni analitičnega posega. Poseg bi bil teoretično možen le v polovični del. Obodne oplaznosti so črpalke za samo sebe. To obodno oplaznost, to energijo, mi lahko zaznavamo le preko spremembe, kot posledice nje, v stvarnih deljivih delčnih celotah. Po tem principu razmišljanja, si lahko razlagamo vse vrste energij, njih oblike javljanja in spremembe njih. Vso kroženje, ki nastaja v vseh deljivih delčnih celotah od najmanjših, do največjih, ki so vzrok odvzemanja in izogibanja odvzemu oplaznosti. To pojasnjuje tudi vso privlačnost, ki nastaja med vsemi deljivimi delčnimi celotami, pa tudi sama »težnost,« ki obstaja v vsaki deljivi delčni celoti, masa in vzrok vseh teženj po centralnosti. Globlji v vpogled bomo dobili kasneje pri analizi samega sistema gradnje oplaznosti.

5-RAST SPREMEMBE

Vsaka deljiva delčna celota ima svojo gibalno in akcijsko spremembo, katera je odvisna od velikosti deljive delčne celote in od mesta, ki ga zavzema v sistemu. Bolj je deljiva delčna celota začetna, nastajajoča, manj uravnotežena, bolj odvzemana, in bolj odvzemajoča, torej bolj stvarna, krajše spremembe doživlja. Največja sprememba in osnovna sprememba, je v deljivi delčni celoti pri nastajanju celote, to je v nastajajoči najmanjši deljivi delčni celoti. Najmanjša deljiva delčna celota je najbolj odvisna od večjih deljivih delčnih celot in njihovih oplaznosti, saj so tudi one njo pogojile, zato je ta celota tudi najbolj prilagodljiva in najmanj deljiva. Večja je deljiva delčna celota, bolj ima konstantno in daljšo spremembo. Sprememba je sorazmerna z velikostjo deljive delčne celote, zato ima najmanjša deljiva delčna celota najkrajšo, toda največjo spremembo, ki se spremeni v »neskončno kratkem« času. Pri najmanjši deljivi delčni celoti, si spremembo predstavljajmo na ta način, da ko se je nje sprememba začela, se je obenem že končala. Začetek in konec spremembe nje, sta si zelo blizu. Naša miselna predstava nam ne dovoljuje predstave istočasnega začetka in istočasnega konca, saj iz izkustev in iz oblike dojetanja spremembe zaznavamo najprej začetek spremembe, potem trajanje spremembe in nato konec spremembe. Med začetkom in koncem je vedno vključeno trajanje. Kaj je to trajanje. Trajanje si bomo ogledali najprej iz privzgojenega vidika. Trajanje je nek čas, obdobje v katerem se nekaj zgodi, dogaja, spremeni in se potem konča. Pojem začetka in konca se nam ne more pojaviti brez dogodkov med njima. Če se nekaj ne spremeni, ni začetka, in če bi po začetku obstajalo neko »mrtvo« trajanje, ne bi bilo konca. Konec se pojavi šele po začetku in po trajanju in po spremembi v trajanju. Tudi sam začetek ne nastopi zaradi trajanja. Pojem začetka nastopi samo takrat, kadar nastaja v nekem trajanju sprememba z začetkom in koncem trajanja. Trajanje je izmenična sprememba začetkov in koncev sprememb. Mi nismo s svojim dojetanjem prilagojeni na najkrajšo spremembo, temveč na tisto, ki nam kot celoti koristi. Zato vedno doživljamo spremembo z daljšim trajanjem. Če bi doživljali, če bi bili prilagojeni na doživljanje najkrajše spremembe, sploh ne bi mogli doživljati časa. Mi doživljamo le vsoto sprememb, kot trajanje, le del začetkov in koncev absolutnih »trajanj.« Absolutna sprememba je torej sprememba, v kateri

se v neskončno kratkem času »večno« izmenjujeta začetek in konec trajanj. V absolutnem trajanju je neskončno sprememb z neskončno majhnim trajanjem, tako majhnim, da ni več možno med začetek in konec vključiti trajanje. V najmanjšem absolutnem trajanju, ni začetkov in koncev trajanj, temveč obstaja istočasna sprememba začetkov in koncev, brez trajanj. Obstaja samo rast spremembe brez trajanj. Dolgo trajajoča sprememba je sestavljena iz vseh vrst trajajočih časov manjših od dolgo trajajoče, pa do osnovne absolutne rasti spremembe. Vsaka sprememba, ki nam daje občutek časa, je deljiva na krajše spremembe in na najkrajše spremembe, na najkrajše čase. Dolgo trajajoča sprememba je omejen z začetkom in koncem najkrajše spremembe. V dolgo trajajoči spremembi se začetek in konec kratko trajajočih sprememb neskončno hitro menjujeta. V najkrajši spremembi je trajanje nično, zato dolgo trajajoče spremembe sploh ni. Sploh ni nobenega trajanja, trajanje obstaja samo za nas. V osnovi obstaja samo rast sprememb. Obstaja potencial ki se izmenjuje vrednosti. Tudi ni absolutne spremembe. Absolutna je samo rast spremembe, ki traja. Če bi bilo trajanje, ne bi bilo spremembe, saj trajanje ne potrebuje spremembe. Torej nič ne traja, zato tudi ni absolutne spremembe in ne začetka in ne konca nje. Trenutni »je,« je samo pojem za trenutno rast spremembe. Čas, ki ga doživljamo mi, je samo oblika po kateri doživljamo lastno rast spremembe. Trajanje obstaja samo za v sistem grajene večje deljive delčne celote. Mi smo tudi tovrstno grajene celote, zato tudi za nas obstaja trajanje. Trajanje se preko občutka javlja kot čakanje, kot statika, kot pričakovanje, ki je odvisno od velikosti deljive delčne celote. Večja je deljiva delčna celota, večje trajanje »pozna.« Trajanje ni nič drugega, kot doživljanje najmanjše deljive delčne celote, preko katere gre odvzem oplaznosti, do obodne oplaznosti in zopet sprejem oplaznosti do najmanjše celote. To trajanje, ta potek oplaznosti, ni časoven, vendar se kaže v zorganizirani večji deljivi delčni celoti, kot trajanje. V tem trajanju, v tem času, preko te oblike, ki jo imenujemo čas, določena večja deljiva delčna celota, samo zaznava ali primerja, ali kontrolira v kako veliki, v kateri gradeči delčni celoti je. Trajanje ni nič drugega, kot oblika systemske gradnje, preko katere v obliki časa določena grajena deljiva delčna celota, doživlja velikost celostne in lastne deljive delčne celote, saj je lastna tudi odvisna od celostne. Čas je merilo v kateri deljivi delčni celoti smo in v kateri fazi absolutne gradnje smo. Potrjuje se nam, da so naša čutila in zaznavanja, pa tudi ves razum, točno racionalno tempirali in zorganizirali za te potrebe. Ti so v absolutnem merilu nezanesljivi. Samo preko spremembe lahko predvidimo svoj položaj v absolutni rasti spremembe, princip systemske gradnje spremembe, rast spremembe, princip systemske gradnje spremembe, rast spremembe in velikost naše deljive delčne celote. S predvidevanji pa jo lahko širimo še na absolutno. Po obliki in količini obstojnih prvin v naravi, po zakonitih odnosih med njimi, po spremembah med njimi, lahko ugotavljamo fazo naše rasti spremembe, v absolutni rasti. Tako se trajanje, kot občutek spremembe, odraža glede na absolutno, le lokalno in le v živi deljivi delčni celoti. Zato lahko govorimo o lokalnem sistemskem času, ki je občutek za celostno spremembo neke največje deljive delčne celote in je sorazmeren s sistemsko gradečim prostorom. Ne pozabimo pa tudi, da se trajanje z ohlajevanjem deljive delčne celote, sorazmerno s krčenjem systemskega prostora, tudi krajša. Tako pri ohlajevanju govorimo o padalni ali ohlajevalni spremembi. Naša deljiva delčna celota je v ohlajevalni spremembi in konstantno pada z padalno rastjo. Mi jo občutimo z zavestjo svojega pesimizma, občutkom minljivosti, propadanja, naveličanosti. Bolj postaja naša deljiva delčna celota manjša, bolj se v življenju organizira občutek propadanja rasti spremembe. Čas nam postaja vedno bolj zavesten občutek, pomembnejši in aktivnejše gonilo.

6-SISTEM GRADNJE OPLAZNOSTI

Za »predpostavko« si bomo vzeli osnovni »center« oplaznega delca in najmanjšo deljivo delčno

celoto, ki pa je neločljiva od celega sistema vseh največjih deljivih delčnih celot. Kakor ni ločljiv absolutni začetek od absolutnega konca, ki drug drugega pogojujeta, tako nista ločljivi tudi najmanjša deljiva delčna celota in največja deljiva delčna celota. Nekje moramo prekiniti to posledičnost drug druge in si iz predpostavke zgraditi sistem, ki se bo zaključeval v predpostavki. Izhodišče je osnovna najmanjša deljiva delčna celota v katero se razliva oplaznost oplaznega delca. Smo tik pred zlitjem oplaznosti. Kaj se zgodi. Rekli smo že, da v katerikoli fazi nastane potreba po zlitju oplaznosti, rodi ne razlito oplaznost v stvarni delčni celoti. Odnos je v vsakem trajanju odnosa. Zaradi razumevanja in lažje predstavitve same gradnje oplaznosti, je najboljšo če si vzamemo najenostavnejšo predpostavko. Za razumevanje zaključevanja oplaznosti oplaznega delca in vzrok za nastanek najmanjše deljive delčne celote, si moramo predočiti, cel sistem gradnje. Omenili smo že, da absolutnega začetka in absolutnega konca ni, in da sta si posledična. Začeli bomo s predpostavko v relativnem začetku, v katerem sta združena absolutni začetek in absolutni konec. Oplazni delec se zaključuje in razliva navznoter. Razliva se lahko le v takšni obliki, da si pušča »prostor« za nepopolno razlitost. Odnos mora obstajati. Razliva se tako, da se navzven redči. Bolj se hoče razliti v svojo centralnost, bolj se navzven redči. Bolj se zaključuje, bolj gradi stvarne deljive delčne celote. Ko se hoče najbolj razliti, postane najbolj razredčen, najmanj razlit, »celostno« stvaren. Od obrobnosti je odvisna »celostnost.« Čemu se redči. Redči se zato, da se preko sistema najbolj razredči in najbolj razlije. S tem, ko se redči, se v svojih možnostih vedno bolj razliva. Ko se bo popolnoma razredčil, bo imel možnost, da se popolnoma razlije. Zato se vprašamo, ko razpolagamo z najmanjšo deljivo delčno celoto v skoraj razlitem oplaznem delcu ali je sedaj maksimalna želja oplaznega delca, da se razlije še za to najmanjšo deljivo delčno celoto, do popolnosti, ali je začetna želja oplaznega delca, da se začne redčiti in da se preko sistema popolno razlije. Odvisno je kako gledamo in kakšno izhodišče si vzamemo. Mi si vzamemo izhodišče, da se je v prejšnji fazi, to je na absolutnem koncu, oplazni delec že razlil do popolnosti, ozirom do najmanjše deljive delčne celote, ki mu je še ostala kot želja po razlivanju. Ostala mu je želja, da se razlije za najmanjšo deljivo delčno celoto. Ta želja pa rodi željo, da se popolnoma razlije. Popolno se lahko razlije, da se preko sistema zopet ves razredči. V čem je napredovanje. Napredovanje je odvisno od želje po razlivanju za še najmanjšo deljivo delčno celoto. Večja je želja, bolj se bo razredčil in potem tudi bolj razlil. V vsaki naslednji fazi, mu je večja želja in v vsaki naslednji fazi tudi zgradi eno najmanjšo deljivo delčno celoto več. Oplazni delec ima večno željo, da zgradi eno deljivo delčno celoto več, oziroma, da se razredči za še eno najmanjšo deljivo delčno celoto več. V vsaki fazi gradi nove deljive delčne celote. Bolj se redči, bolj se zaključuje. Kje se začne in konča en sistem gradnje. En sistem gradnje za oplazni delec, obstaja v vsakem trenutku. V vsakem trenutku se za oplazni delec en sistem gradnje oplaznosti zgradi, razredči do »popolnosti« in v istem trenutku se že skrči do najmanjše deljive delčne celite. Popolnost je relativna vrednost, ki je odvisna od obrobnosti. V vsakem trenutku se sistem za oplazni delec zgradi, odnosno razredči, za eno deljivo delčno celoto več in ohladi, odnosno se oplaznost zlije, do manjše od prejšnje najmanjše deljive delčne celote. S tem postaja oplazni delec bližji razlivanju, ta želja postaja vedno večja in on postaja vedno bolj oplazni delec. Čim bolj se oplaznost gradi preko stvarnega delca, tem bolj se oplazni delec zaključuje in postaja celosten. Človek ne more dojemati tega vsako trenutnega sistema. Mi ne dojemamo, da v vsakem trenutku smo, in v vsakem trenutku nismo. Mi ne zaznavamo, da smo v vsakem trenutku druga oplaznost. V tem trenutku smo razredčena oplaznost, v naslednjem trenutku smo že razlita oplaznost oplaznega delca. Mi dojemamo to spreminjanje, te gradnje sistemov, to izmeničnost, ki jo povzroča oplazni delec tako, da dojemamo le konstantno spremembo. Mi dojemamo rast spremembe. Dojemamo le stvarno razredčene sisteme, ki se v vsakem trenutku večajo za eno najmanjšo deljivo delčno celoto. V osnovi mi nihamo med razlito in stvarno oplaznostjo. V

vsakem trenutku smo drugi ljudje, čeprav mi dojemamo le spremembo nas samih. Mi s svojimi čutili ne zaznavamo izmenjav praznine, nestvarnosti. Če bi bilo to možno, bi v vsakem trenutku videli svet, okolje, sebe, ki niha. Zdaj bi se nam javljal tak kot je, v naslednjem trenutku bi vse izginilo. Mi zaznavamo le tiste stopnje, ki so možno vidne. Dojemamo le vsak naslednji sistem, ki se poveča za eno najmanjšo deljivo delčno celoto. Zato vidimo samo ta svet, okolje in sebe in sledimo njihovim in našim spremembam. To je vzrok, da zaznavamo, da se vse spreminja. Zato ni trajanja, zato je samo rast spremembe, zato ni nobenega objektivnega časa in ne objektivnega prostora. Te dimenzije dojemamo le mi, in preko teh oblik. V osnovi zaznavamo le nihanje sistemov oplaznega delca, le željo in zaključevanje oplaznega delca. Počasi se bližamo pojmu, kaj ja razlita oplaznost na eni strani in kaj smo mi, kot razredčena oplaznost na drugi strani, kje je naš vzrok, kaj je vzrok minljivosti spremembe. Ne bomo sanjarili in se poglobljali v razlito oplaznost, ker nam ni dostopna, čeprav jo v vsakem trenutku sestavljamo. Ostanimo v realnosti, le to kar smo, pa čeprav le nepopolna oplaznost, le razredčenost nje, ostanimo v stvarnosti. Le njo lahko doživljamo, občutimo in sploh analiziramo. Kruta »resnica.« Pri analiziranju sistema bomo v bistvu spuščali vsako drugo fazo oplaznosti, saj bomo analizirali samo napredovanje razredčene oplaznosti. Seznanili se bomo le s spremembo, le z napredovanjem sistemov. Ko si bomo pogledali, kako se sistem gradi, bomo dobili v bistvu vpogled v vse sisteme, saj je v vsaki fazi gradnje nov sistem. Analizirali bomo le zaporedje sistemov, le rast njih, le napredovanje, le spremembo. Pri tem bomo tudi razpolagali s pojmi, kot so čas prostor, oblika, energija, itd., če hočemo sploh o čem govoriti. Sistema si ni moč predočiti drugače, kot s temi pojmi, čeprav so le omejeni na našo zgradbo. Razpolagamo z razlitim oplaznim delcem in najmanjšo deljivo delno celoto, ki sta si v neločljivem odnosu. Ni nujno, da si vzamemo za predpostavko eno najmanjšo deljivo delčno celoto. Vseeno kje začnemo, vseeno je kje nastane želja oplaznega delca po zaključitvi, saj v vsaki fazi gradi naprej. V kolikor je že v neki fazi gradnje, da že razpolaga z večjimi deljivimi delčnimi celotami, gre gradnja naprej, saj se tako zaključuje bolj popolno, če se »neskončno« razredči. Gradnje nazaj ni, to pomeni, da bi se neka razredčena oplaznost ohladila po krajši poti, odnosno, da bi se oplaznost razlivala po krajši poti. Gradnja je naprej do »popolne razredčenosti.« Popolna razredčenost je relativna, glede na obrobnost. Ko bomo zgradili sistem do konca, nam bo jasno, kako se bo »popolnoma razredčen« oplazni delec zaključil do najmanjše deljive delčne celote, to je do naše predpostavke. Razlivanje oplaznosti je v vsako trenutnem sistemu vedno večja, saj se je s sistemom gradnje razredčenosti pridobila višjo možnost. Zato najmanjša deljiva delčna celota, ki ostane, postaja vedno manjša. Vse naslednje deljive delčne celote, vsakega naslednjega sistema, so vedno manjše. Tako smo tudi mi ljudje in vsa stvarnost v vsakem naslednjem trenutku sestavljeni iz manjših najmanjših deljivih delčnih celot. Poglejmo si, po kakšnem sistemu se pretaka ta naša oplaznost. Na samem začetku naj povem, da sistem ni moč predočiti, kot načrt. Sistema, kot celoto, ni moč narisati, grafično predstavljivega v enem načrtu. Sistem je posledičnost drug drugega. Če analiziramo presek neke deljive delčne celote in zgradbo nje, ne moremo mimo gradnje prejšnje deljive delčne celote, ki jo je pogojila. Ne moremo mimo vseh deljivih delčnih celot, ki jo sestavljajo, in če gremo še nazaj, je torej nujnost, da si moramo ogledati posledičnost gradenj vseh deljivih delčnih celot, torej gradnjo celega sistema. V sistemu gradnje oplaznosti ni možno v posameznost posegati z analitično metodo. Sistem gradnje oplaznosti je »predstavljiv« le v človekovi miselnosti, z nenehno miselno posledično gradnjo. Sistem je možno razumeti le v kompleksnosti, z razlito oplaznostjo oplaznega delca in v sklopu z stvarno deljivo delčno celoto, z njeno odvzemanostjo in deljivostjo. Tudi ločena sistema se ne da pravilno grafično predstaviti, ker sta v nenehni posledični rasti. Razumevanje tega sistema, zahteva kompleksno angažiranost mislečega človeka. Razumevanje oplaznosti ni učljivo z klasično logično metodo. Pri tem razumevanju nastaja

zaporednost soodvisnosti. Oplaznost v občutku »vlečemo.«

1. Vsak realni delec je neločljiv od oplaznega.
2. Kjer obstaja razredčena oplaznost, obstaja tudi razlita oplaznost.
3. V »navideznem« vakuumu niha oplaznost v večji od naše videne najmanjše deljive delčne celote, po principu, da je v vsakem trenutku razlita oplaznost oplaznega delca in v vsakem trenutku razredčena oplaznost stvarnosti v večji od nas sestavljajoče najmanjše deljive delčne celote. Za nas je to dopust-)(, ki nam dopušča »poljubnost« stvarnosti.
4. Vsa stvarnost niha in se gradi v vsakem trenutku po principu večjega manjšanja najmanjše deljive delčne celote.
5. Zaznavanje navideznega vakuuma bi bilo možno, če bi se lahko izolirali iz sistema in iz spremembe, če ne bi sledili celotnemu sistemu, če bi se izognili spreminjajoči stvarnosti, če bi se lahko ustavili in ostali iz večje najmanjše deljive delčne celote.
6. Ne moremo se izločiti iz sistema, iz spremembe, iz napredovanja, saj takoj, ko se ustavimo, že izginemo, zato posega nazaj ni.
7. V navideznem vakuumu se oplazni delec zaključuje v večji od nas sestavljajoče najmanjše deljive delčne celote.
8. Vsa sistemska razredčena oplaznost je v osnovi samo redčenje večje najmanjše deljive delčne celote, na še manjše najmanjše deljive delčne celote.
9. V osnovi ne obstaja nobenega gibanja, obstaja samo deljivost na manjše deljive delčne celote.
10. Vse navidezno gibanje stvarnosti, je samo posledica deljivosti od večje najmanjše deljive delčne celote, na še manjše najmanjše deljive delčne celote.
11. Sistem po katerem se gradi oplaznost, razlita in razredčena, ni neko širjenje, rast, gradnja, ampak je samo oblika po kateri je možno, da se prenaša hotenje oplaznega delca že na določeno »mesto,« na katerem niha razredčena oplaznost, večje od hotene najmanjše deljive delčne celote.
12. Sistemski prostor je le odnos, ki se javlja za gradeč sistem, kot relacija, kje se deli najmanjša deljiva delčna celota.
13. Kar je videno kot stvarnost je znak, da je v fazi iste deljivosti.
14. Gibanje je navidezni odraz delitve oplaznosti najmanjše deljive delčne celote, v še manjše najmanjše deljive delčne celote, ki se v sistemu večjih deljivih delčnih celot sešteva zaradi odvzema in prenosa oplaznosti.
15. Gibljivost prenašajo prejšnje vsako trenutne sistemske nam nezaznavne večje najmanjše deljive delčne celote, ki nihajo na vsakem mestu in prenašajo deljivost oplaznosti na še manjše deljive delčne celote na mesto, ki ga zahteva odzvem gradnje oplaznosti.
16. Prenos deljivosti ni »mehaničen,« to se pravi, da bi se neka enota oplaznosti gibala po sistemskem prostoru, temveč se v prenosu na vsaki prejšnje sistemski večji deljivi delčni celoti fiksira v sami tej večji celoti, kot možnost ki se prenaša naprej.
17. Gibanje si predstavljajmo tako, kot bi se prižigale in ugašale te prejšnje sistemske najmanjše deljive delčne celote v zaporedju v manjše najmanjše deljive delčne celote, do mesta ki ga zahteva sistem gradnje.
18. Gibanje, je v bistvu v sistem zgrajena najmanjša deljiva delčna celota, ki se zaradi napredovanja in zaključevanja oplaznosti oplaznega delca, deli iz prejšnje vsako trenutno sistemske najmanjše deljive delčne celote, ker je v sistemu gradnje oplaznosti odvzeta in s tem določena za še manjšo najmanjšo deljivo delčno celoto.
19. Tako oplaznost v vsakem trenutku prižiga in ugaša prejšnje najmanjše deljive delčne celote, ki so za nas vedno trenutne. Zaznavanje te rasti spremembe pa se nam javlja kot stvarnost in

gibanje.

20. Med vsakim najmanjšim trenutnim gibanjem se oplazni delec zaključuje, oplaznost razliva in zopet gradi, do te trenutne najmanjše deljive delčne celote.
21. Vsa stvarnost, ki nam je zaznavna, je samo razlika med prejšnjo najmanjšo deljivo delčno celoto in trenutno še manjšo najmanjšo deljivo delčno celoto.
22. V deljivosti v vsako trenutni fazi na še manjše deljive delčne celote, je trenutna možnost za naslednjo višjo fazo zaključevanja oplaznega delca.
23. Bolj se oplaznost deli, bolj se gradi in bolj se krči.
24. Bolj se oplaznost deli, stvarnost gradi, bolj se navidezno gradi sistemski prostor, čeprav je to le navidezni odnos trenutno deljive delčne celote za sistem iz teh deljivih delčnih celot, ki imajo zorganizirana čutila za dožemanje odnosa njih samih.
25. Zaznavamo le rast spremembe deljivosti oplaznosti, preko občutka trajanja, prostora in gibanja.
26. Vse vakuumske prejšnje deljive delčne celote so aktivne. Njihova rast spremembe je enaka sistemsko gradečim še manjšim deljivim delčnim celotam.
27. Ko je v sistemsko grajeni najmanjši deljivi delčni celoti nastal odvzem oplaznosti, je v osnovi postala celotna sistemsko grajena oplaznost bolj stvarna, bolj razredčena, saj je bolj odvzeta. Ves višek oplaznosti so odvzele vakuumske najmanjše deljive delčne celote, ki so s tem postale bolj razlite in so sistemsko količinsko proporcionalne stvarnim najmanjšim deljivim delčnim celotam in zaradi viška oplaznosti nam nevidne.
28. »Vakuumska,« dopustova, najmanjša deljiva delčna celota, je za trenutno gradečo še manjšo deljivo delčno celoto, že razlita oplaznost, do čim bi bila za najmanjšo pred prejšnjo gradečo deljivo delčno celoto, stvarni delec.
29. Tako nastaja tudi rast razlivanja oplaznosti.
30. Energija je ta višek oplaznosti, ki jo prevzemajo vakuumske deljive delčne celote od trenutno še manjših deljivih delčnih celot. Ta se ne javlja niti kot stvarna, niti kot razlita oplaznost. Javlja se, kot neka vmesnost, nek vpliv med obema, ki ima neko stremljenje, neko »delo,« neko posledico.
31. Energija, kot oplaznost, je za najmanjšo deljivo delčno celoto konstantno izgubljanje oplaznosti. V vsaki fazi odpušča višek oplaznosti v obliki energije, vendar je v vsaki fazi zaključena, celotna, taka kot mora biti, glede na cel sistem gradnje in je le kot taka zaznavno stvarna in vedno glede na preverjanje neke systemske celote, ki je njej enaka, konstantna.
32. Energija je za vsako stvarno deljivo delčno celoto v katerikoli fazi neka konstanta, ki se je ne da opredeliti niti kot stvarno, niti kot nestvarno, to je razlito oplaznost, čeprav v vsaki naslednji fazi postaja razlita oplaznost.
33. Energija je večno ohlajevanje oplaznosti najmanjše deljive delčne celote.
34. Princip uporabljanja in spreminjanja energije v stvarnosti, je v bistvu samo oviranje vakuumske najmanjše deljive delčne celote, da bi postala razlita, glede na stvarno deljivo delčno celoto, oziroma oviranje vsako trenutne najmanjše deljive delčne celote, da bi postajala še manjša deljiva najmanjša delčna celota, v smislu deljivosti. Motenje gradečega sistema.
35. Energija se javlja samo v gradečem sistemu v sklopu realnega delca.
36. Energija je pretok večne oplaznosti v stvarni deljivi delčni celoti.
37. Stvarnost je samo rast deljivosti oplaznosti po sistemu za zaključevanje oplaznosti.
38. Oplaznost je ista osnova vsem oblikam oplaznosti, glede na faze in oblike gradnje ima različne vrednosti, učinke, stanja, želje in vplive.
39. Oplaznost oplaznega delca preko rasti spremembe, rasti gradnje, rasti deljivosti, preko oblik manjšanja najmanjših deljivih delčnih celot, postaja vedno bolj »umirjena,« manj nihajoča in

postaja vedno bolj samosvoja, brez aktivna, brez potrebna po sebi, izven prostorska, izven časovna, brez vzročna, izven namenska, vedno bolj haestična.

40. Haestična oplaznost pomeni, da je vsa oplaznost prerastla vse oblike možnosti in stanj, od enostno celostne do neskončno enostno posamične, od vsako enostno posamične, do vsako enostno celostne, od vsako enostno posamične, do vsako enostno celostne, od vsako enostno posamične, oziroma celostne, do enostno celostne in da je prerastla enostno haestičnost z rastjo ideje o večnem preseiganju nje, pa čeprav le vsebini ideje, katera je vključena v njega.

Nas predvsem zanima naša oblika in naše stanje oplaznosti, naša sprememba in naše možnosti, naša oblika rasti deljivosti ter napredovanje našega sistema oplaznosti. Absolutno rast oplaznosti si ne moremo predočiti samo preko enega sistema. Mi ne moremo postaviti nek sistem gradnje, neko šablono po kateri nastaja sprememba in deljivost oplaznosti.

Absolutno rast oplaznosti si lahko predočimo le preko več oblik rasti oplaznosti, le preko več sistemov. Absolutni sistem rasti spremembe zavzema vse oblike rasti, vse sisteme in po teh on raste in zaradi tega je on absoluten. Vsak sistem pa raste tudi tako, da postaja absoluten sistem. Absoluten sistem rasti spremembe ali rasti sprememb, si lahko predočimo le po analitični metodi posamičnih sistemov. Poglejmo si osnovne oblike gradnje oplaznosti in osnovne oblike rasti sprememb. Sisteme rasti sprememb oplaznosti lahko razdelimo na tri vrste.

A-Sistemi rasti sprememb oplaznosti, pri katerih gre rast spremembe oplaznosti:

1. Od enostne posamične, do enostno celostne deljive delčne celote.
2. Od vsako enostno posamične, do vsako enostno celostne deljive delčne celote.
3. Od vsako enostno posamične, do enostno vsakične deljive delčne celote.
4. Od enostno posamične, do enostno celostne deljive delčne celote.
5. Od enostno vsakične, do enostne posamične deljive delčne celote.
6. Od enostno vsakične, do enostno vsakične deljive delčne celote.
7. Od enostno posamične, do enostno celostne deljive delčne celote.
8. Od enostno posamične, do enostno celostne deljive delčne celote.
9. Od enostno vsakične, do enostno vsakične deljive delčne celote.

B-Sistemi ohlajevanja rasti spremembe oplaznosti pri katerih gre padajoča rast spremembe:

1. Od enostno celostne, do enostno posamične deljive delčne celote.
2. Od vsako enostno celostne, do vsako enostno posamične deljive delčne celote.
3. Od enostno vsakične, do enostno posamične deljive delčne celote.
4. Od enostno celostne, do enostno posamične deljive delčne celote.
5. Od enostno posamične, do enostno vsakične deljive delčne celote.
6. Od enostno vsakične, do enostno vsakične deljive delčne celote.
7. Od enostno celostne, do enostno posamične deljive delčne celote.
8. Od enostno celostne, do do enostno posamične deljive delčne celote.
9. Od enostno vsakične, do enostno vsakične deljive delčne celote.

C-Haestični sistem, pri katerem oplaznost v vsakem trenutku prerašča vse sisteme in vse oblike gradenj in svojo enostno haestičnost.

7-SELEKTIVNI INDIVIDUALNI SISTEMI

Sistemska rast oplaznosti se odraža v stvarnosti v najrazličnejših oblikah rasti sprememb. Sistemsko gradnjo rasti oplaznosti si lahko prenesemo na vse oblike rasti. Sistemska rast oplaznosti se odraža v neživi in živi naravi, kot dve specifiki. Rast oplaznosti v neživi naravi je

spontana, v živi naravi pa je »zavestna.« Ti dve obliki nista ločeni, se prepletata, saj živo naravo sestavlja neživa in neživo naravo spreminja živa. Sistemska rast oplaznosti, je preko najrazličnejših sprememb v naravi, zdaj bolj, zdaj manj, zaznavna. Ni pojava v stvarnosti, ki ga ne bi mogli vključiti v neko individualno specifiko rasti spremembe. Individualna specifika rasti spremembe, individualni sistem, ki ga ima vsak pojav, se nam kaže v individualni obliki, glede na naš individualni sistem. Individualni sistemi rasti sprememb v vsem kar biva, so spremenljivi in so odvisni od individualnega sistema, ki ga opazuje. Glede na te individualne sisteme, se vsi individualni sistemi, vsem individualnim sistemom, različno kažejo. Individualni sistemi, ki se nam kažejo, so samo prilagoditve absolutnega sistema. To pomeni, čim manjša je neka deljiva delčna celota, čim nižje je organizirana, tem bolj skrčene sisteme doživlja. Čim večja in višje je organizirana je deljiva delčna celota, tem širše »zaznava« individualne sisteme gradenj. Človek, kot določena deljiva delčna celota, ima svoj individualni sistem. Glede na njegovo deljivo delčno celoto ima tudi omejeno zaznavanje absolutnega sistema. On s svojimi čutili selektivno zaznava individualne rasti. Najširše doživlja absolutni sistem, v deljivi delčni celoti, ki ga sestavlja in v sebi enakih deljivih delčnih celotah. Človek si je svoj individualni sistem umetno analitično razširil, s pomočjo umetnega povečanja občutljivosti čutil. Človek z znanostjo širi individualne sisteme gradenj oplaznosti, v najrazličnejših deljivih delčnih celotah in si vedno bolj na osnovi individualnih sistemov širi svoj selektivni sistem, kateri je še vedno selektiven absolutni sistem gradnje oplaznosti. Ne bomo se seznanjali s posameznimi individualnimi selektivnimi sistemi, saj jih nam vsak dan širi znanost. Ogledali si bomo le določene specifike individualnih selektivnih sistemov v živi naravi, predvsem pa pri človeku.

a) SELEKTIVNI INDIVIDUALNI SISTEMI V ŽIVI NARAVI

Človek je del žive narave in do sedaj znan, najbolj razviti del nje. Njegov individualni sistem je najmanj skrčen in je najbližji absolutnemu sistemu. Človekovo doživljanje absolutnega sistema, je najmanj selektiven. Človek najgloblje doživlja rast spremembe v naravi, posebno v živi, še posebno v sebi. Človekovi občutki so tako obsežni, tako specifični, da se je v človeku izoblikovala edinstvena vsebina z bogatim duhovnim svetom, z svojim individualno umetno razširjenim selektivnim sistemom gradnje oplaznosti. Človekov individualni sistem je že zdavnaj prerastel svoj zakoniti selektivni sistem, če smatramo, da so njegovi razširjeni občutki izven spontanega procesa rasti. Vprašamo se, zakaj se je individualni sistem v živi naravi izoblikoval tako široko, glede na neživo, saj vemo, da neživa narava razpolaga z večjimi deljivimi delčnimi celotami. Vzrok razširitve individualnega sistema v živi naravi, je sorazmeren s posebnostjo oplaznosti, ki ima v živi naravi specifično stanje. Življenje nastaja v ohlajevalnem procesu sistema oplaznosti, zaradi specifičnega odvzemanja oplaznosti. Zaradi ohlajevanja večjih deljivih delčnih celot in zaradi njihovega odvzemanja oplaznosti, se v življenju, oplaznost po eni strani gradi, po drugi pa krči. Zato je oplaznost, ki se formira v življenje, v posebnem »prizadetem« stanju. Oplaznost se v obliki življenja bori proti odvzemanju oplaznosti, z izogibanjem. Deljiva delčna celota, kot življenje, je močno prizadeta, zato si izoblikuje svoj sistem za opazovanje stanj oplaznosti. Z njimi si pomaga, da se uspešneje izogiba odvzemanju. Individualni sistemi obstajajo že sami po sebi v vsaki deljivi delčni celoti, do čim individualni selektivni sistemi pa obstajajo samo za živo naravo.

b) SELEKTIVNI INDIVIDUALNI SISTEMI ČLOVEKA

Selektivni individualni sistem človeka je toliko poseben, ker se je človek z najrazličnejšimi

pripomočki ustvaril občutljivejša čutila za dojetanje individualnih sistemov v neživi in živi naravi, še posebej za se. Človek si z znanostjo vsak dan bolj širi svoj individualni selektivni sistem gradnje oplaznosti, svoj sistem mu postaja manj selektiven. Posebnost človeka je tudi v tem, da nenehoma zavestno širi svoj selektivni sistem na absolutnega. S pomočjo »bogatitve,« širitve, selektivnega sistema, si človek vedno bolj pomaga izogibanju odvzema oplaznosti. Človek postaja vedno bolj svoboden. Skrbi za zdravje, hrano, lažje telesno stanje. Skrbi za svojo oplaznost, da biva v najidealnejši obliki, glede na odvzem. Človek s svojim umom, s svojo spretnostjo, z organizacijo skupnega življenja, postaja vedno bolj svoboden. Človekovo življenje postaja oplazna posebnost, saj postaja duhovno življenje človeka vedno bolj pomembno. Telesna nega oplaznosti je nujna, vendar za njo poskrbi »mimogrede« ona sama, da je uravnotežena in idealno izmikajoča. Zaradi vedno večjega človekovega miselnega sveta, v katerem je ne opisna spretnost logike, asociacije in »nad moč« nad ostalim svetom, katerega si prilagaja, z njim gospodari, mu vedno bolj vlada in s skupno organiziranostjo, si vedno lažje uravnatežuje svojo telesno oplaznost. Človekov abstraktni duhovni svet postaja že nekontrolirano bogastvo. Človekov mentalni svet opravlja po eni strani primarno funkcijo, po drugi strani pa te vsebine dobivajo izven oplazni pomen. Z miselnimi procesi želi prodreti »izven« tega, kar ga sestavlja. Svet domišljije dopušča mnogo razlag absolutnosti. Religije in filozofije bodo živele tudi ob novih spoznanjih in bodo imele svoj pomen in namen. Človek, ki je ujet v tradicijo, se je sam tako odločil. Problem je nenehno sprejemanje novega znanja, ki je kot celota preobširno za vsakega človeka. Mnogo se bo spremenilo, ko bo človek obvladoval prenos znanja, spomina in učenja, preko »fizične telepatije.« Kdaj in kako se bo razvijalo mišljenje o sistemu oplaznosti, je nepredvidljivo. Mogoče čez dvesto let, mogoče nikoli. Miselni sistem gradnje oplaznosti prinaša novo obliko mišljenja, ne glede na kompleksnost, ki mora veljati v vseh časih in prostorih in »izven« njih in izven vsako trenutno »slučajno« zavedajoče se materije. Rastlo bo ozaveščanje samega sebe, kot individuuma, v nujnem skupnem sodelovanju. Največja vrednota človeka je zavestno dogajanje v samim sebi. Vse te vrednote pa je smiselno primerjati s trenutno živečim človekom. Vrednotenje na sedanji stopnji, da je samozavedanje in bogato abstraktno mišljenje, dojetanje vsega, prilagajanje in spreminjanje vsega, »uživanje,« ljubezen in rojevanje potomcev, največji vrednota, ki jo lahko dosežemo. Ta »količina,« postaja za vsakega človeka prevelika obremenitev, v vseh obdobjih njegovega življenja. Tu bo morala nastati nova organiziranost in delitev, še posebno če se bo človeštvo nekontrolirano množilo. Vsakemu posamezniku je podarjen nerazumljiv občutek njegove in samo njegove slučajnosti v času, obliki in prostoru. Podarjen mu je individuum, ki ga nosi vse življenje, v katerega še ni logičnega posega in je dan z življenjsko funkcijo. Nevarnosti pretijo tudi v tem, da se z genskimi spremembami lahko tudi ta fenomen zgubi, zavestno spreminja ali celo odvzame. Človek bi tako postal brez življenjske zagonske sile. Samozavedanje ni prenosljivo na drugo osebo, zato bo samozavedanje v uporabljeni oplaznosti, človeka postavilo pred novo preizkušnjo. Kontrolirana delovanja miselnih in čustvenih parametrov v posameznem človeku, mu bodo omogočila lažje življenje, vendar ga prikrajšala za »arhaičen« občutek fenomena individuuma. Človeštvo se mora organizirati v tako obliko, da bo vsak človek, ki mu bo dano živeti, živel kakovostno in srečno v odnosu do vseh oblik življenja. Človek naj tudi potem ostane, samo tam in takrat, altruist čustev, sreče in veselja. V svojem času sem doživel, spoznal in sprejel, veliko neznanega, kaotičnega in neprijetnega, kljub temu, hvala za vse. Mogoče bo čez tisoč let še nekje slišati: »Rad bi se pogovoril s tabo!«

VII-ANALIZA SISTEMA

1-OZNAČBA SISTEMOV

Gradnje oplaznosti, si bomo ogledali tudi po analitični poti, v posameznih presekih in ločeno drug od drugega, čeprav so neločljivi drug od drugega.

Prvi sistem ali haestični sistem (označba HS)

Haestičen sistem zavzema vse oblike gradenj oplaznosti in rast sprememb. Je absolutno enkosten in izven časovno, izven prostorsko, izven stvarno, konfliktno monologno zaključen.

Drugi sistem (označba EV-EV)

Ta sistem zavzema gradnjo in rast oplaznosti od enkostne vsakične deljive delčne celote, do enkostno vsakične deljive delčne celote. V tem sistemu vsa oplaznost zamenja svojo gradnjo preko vsake deljive delčne celote. Oplaznost vsake deljive delčne celote, preko rasti oplaznosti zavzema vsako mesto in vsako stanje oplaznosti ter vsako deljivo delčno celoto.

Tretji sistem (označba EP-EC)

V tem sistemu gre rast oplaznosti od enkostne posamične do enkostno celostne deljive delčne celote. Po tej rasti oplaznosti, raste absolutni sistem iz predpostavke iz vsako možne najmanjše deljive delčne celote, ki jo pogojuje konec rasti absolutnega sistema in zavzema celosten oplazni delec, do enkostne celostne deljive delčne celote, to se pravi do predpostavke, v kateri je združena celostna oplaznost oplaznega delca in vse največje deljive delčne celote, ki so razlite najmanjše najmanjše deljive delčne celote, v celostni enkostni najmanjši deljivi delčni celoti.

Četrty sistem (označba EP-IC)

V četrtem sistemu gradnje oplaznosti gre rast spremembe oplaznosti, od enkostno posamične, do enostno celostne deljive delčne celote. V tem sistemu oplaznost preraste le še zadnjo absolutno gradnjo iz predpostavke najmanjše deljive delčne celote, ki je prerastla že vse oblike deljivih delčnih celot, razen predpostavke, kot izhodiščna najmanjša deljiva delčna celota, do celostne deljive delčne celote, v kateri se zaključuje oplazni delec, v tej dotični predpostavki.

Peti sistem (označba IV-IV)

V petem sistemu rasti spremembe oplaznosti, gre gradnja oplaznosti od enostno vsakične, do enostno vsakične deljive delčne celote. Tu dobi v enem enkostnem absolutnem sistemu vsaka deljiva delčna celota vsako mesto, na ta način, da preraste vsaka enostna najmanjša deljiva delčna celota, vse oblike gradenj deljivih delčnih celot, do vsako enostne največje deljive delčne celote tako, da ima v tem enkostnem absolutnem sistemu, oplaznost isto vrednost, zdaj kot vsaka najmanjša deljiva delčna celota, zdaj kot vsaka največja deljiva delčna celota, zaradi manjšanja najmanjše deljive delčne celote.

Šesti sistem (označba IV-IP)

Šesti sistem gradnje oplaznosti je sistem pri katerem gre rast spremembe oplaznosti od enostno vsakične, do enostno posamične deljive delčne celote. Ta sistem je v bistvu prerez petega sistema

na največji deljivi delčni celoti, katera dobi zaradi enostne vsakične deljive delčne celote v tej gradnji, enkostno rast, proti najmanjši deljivi delčni celoti.

Sedmi sistem (označba IP-EC)

To je sistem gradnje oplaznosti, pri katerem raste oplaznost od enostno posamične, do enkostno celostne deljive delčne celote. V tem sistemu je presek na najmanjši deljivi delčni celoti, katera raste z obliko systemske gradnje, po principu manjšanja najmanjše deljive delčne celote, proti enkostni celostni deljivi delčni celoti. Tu gre njena rast proti zaključitvi v oplazni delec, ki se zaključuje z vsemi zaključitvami najmanjših deljivih delčnih celot, v enkostni celostni najmanjši deljivi delčni celoti.

Osmi sistem (označba VIP-IV)

Tu raste oplaznost od vsako enostno posamične do enostno vsakične deljive delčne celote. Ta sistem je presek na poljubni deljivi delčni celoti, pri kateri analiziramo rast oplaznosti do vsake deljive delčne celote, razen lastne. Pri tem sistemu s poljubnim presekom analiziramo enkostno absolutno rast oplaznosti in enkostni absolutni sistem.

Deveti sistem (označba VIP-VIC)

Pri devetem sistemu gradnje oplaznosti, gre systemska rast, od vsako enostne posamične, do vsako enostne celostne deljive delčne celote. Pri tem sistemu je presek na enostni celostni deljivi delčni celoti, iz katerega gremo z analizo do vsake največje deljive delčne celote. S tem dobimo analizo systemskega prostora in systemskega časa ter odnos med najmanjšo in največjo deljivo delčno celoto, kot tudi vpogled v rast razlivanja oplaznosti do oplaznega delca, od vsako enostne posamične deljive delčne celote.

Deseti sistem (označba IP-IC)

V desetem sistemu rasti oplaznosti, gre rast od enostne posamične, do enostno celostne deljive delčne celote. Ta sistem zavzema osnovno obliko rasti oplaznosti, samo od enostne najmanjše deljive delčne celote, do enostne celostne deljive delčne celote. To je v bistvu vsako trenutno stanje na preseku absolutnega sistema z absolutno enkostno rastjo oplaznosti.

a) IP-IC DESETI SISTEM GRADNJE OPLAZNOSTI

Ta je edini sistem, ki je po logiki, ki je zgrajena na osnovi čutnega zaznavanja, najbližji naši obliki razumevanja. Poudarim naj, da so vsi sistemi lahko izhodiščni. Princip delitve na sisteme je samo zaradi edino možne analitične oblike razumevanja in opazovanja absolutnega sistema. Tako bi po različnih sistemih sledili obliki gradnje in rasti oplaznosti. Preko različnih pogledov si lahko zgradimo predstavo in idejo o obliki absolutnega sistema. V njega lahko vključimo razumevanje vsega kar se nam javlja, vzrok vsega, tja do idejne potrebe po razumevanju te ideje. Začetek gradnje sistema temelji na najmanjši deljivi delčni celoti. Deseti sistem gradnje oplaznosti, je toliko skrčen absolutni sistem, da že razpolaga z relativnim začetkom in predpostavko, z najmanjšo deljivo delčno celoto. Kakšna je želja oplaznega delca, da se zaključi, torej kako velika je ta najmanjša deljiva delčna celota, saj vemo, da se sorazmerno z željo po

zaključevanju oplaznega delca, najmanjša deljiva delčna celota manjša. Kakšen je odnos med oplaznim delcem in najmanjšo deljivo delčno celoto, po absolutnem koncu. Tik pred absolutnim koncem razpolagamo z skoraj razlitim oplaznim delcem v svoji točkovnosti in z najmanjšo deljivo delčno celoto ter z maksimalno željo oplaznega delca da se zaključi. Če razpolagamo z maksimalno željo oplaznega delca, potem je znak, da se je v zadnjem sistemu gradnje oplazni delec popolnoma razredčil v minimalne deljive delčne celote. Torej vsa oplaznost oplaznega delca, se je v zadnjem sistemu gradnje razredčila do absolutnosti in skrčila do absolutne minimalnosti. Na absolutnem koncu razpolagamo s takim oplaznim delcem, s tako razredčenim oplaznim delcem, da ne moremo več govoriti o posameznih deljivih delčnih celotah stvarnega delca in da ne moremo več ločeno obravnavati oplaznost oplaznega delca in oplaznost kot razredčene stvarnosti. Na koncu »zaključitve« absolutnega sistema, je stvarnost skrčena v sistem gradnje v enostno deljivo delčno celoto, katera je tudi celostna oplaznost razlitega oplaznega delca. Na »koncu« absolutne gradnje oplaznosti so stvarne deljive delčne celote zgrajene v tako majhen sistem gradnje, da so obenem zlite oplaznosti oplaznega delca. Tako se na absolutnem koncu oplazni delec zaključuje v celotnem sistemu deljivih delčnih celot. Sistemska gradnja oplaznosti stvarnih deljivih delčnih celot, postane oblika zaključevanja oplaznega delca. Na absolutnem koncu razpolagamo z enostno obliko oplaznosti, z razlito točkovno obliko oplaznosti. Najmanjša deljiva delčna celota postane zaključen oplazni delec. To je enostna posebna sistemska oblika in faza oplaznosti. Oplazni delec in stvarna deljiva delčna celota postaneta eno in isto, oplazni delec postane po konfliktno monolognem občutku najmanjša deljiva delčna celota. Najmanjša deljiva delčna celota postane samostojna in začne po konfliktno monolognem občutku odzemanju oplaznost sama od sebe. Začne se »zaključevati,« začne se deliti, začne se graditi. Tako se na absolutnem začetku oplazni delec, ki je obenem najmanjša deljiva delčna celota, enostno deli v svojo celostnost. Na absolutnem začetku gradnje oplaznosti, v prvi fazi sistemske gradnje, zgradi oplazni delec sam sebe v celostno najmanjšo deljivo delčno celoto. Najmanjša deljiva delčna celota je enaka celostnemu oplaznemu delcu. Najmanjša deljiva delčna celota je »minimalno« celostno stvarna in enostno deljiva. Oplaznost oplaznega delca se konfliktno monologno zaključuje v najmanjši deljivi delčni celoti, ki zavzema celostno oplaznost oplaznega delca. Smo na prvem relativnem začetku. Prvi relativni začetek nastane po zaključitvi oplaznega delca v najmanjšo deljivo delčno celoto. Zdaj postane oplazni delec enostno deljiv in zgradi enostno deljivo najmanjšo delčno celoto. Na prvem relativnem začetku razpolagamo z najmanjšo deljivo delčno celoto, ki je prazna sistemskega prostora, začetna rasti deljivosti, začetna rasti spremembe, začetna odvzema oplaznosti. Ni še izogibajoča odvzemanja oplaznosti. To stanje bi lahko poimenovali, kot »nično« stanje. V tem ničnem stanju je združena oplaznost v taki obliki, da obenem »obstaja« kot celostna stvarnost, brez vseh rasti sprememb v »najmanjši deljivi delčni celoti,« ki je neskončno »razlit« oplazni delec. Dve skrajnosti. S tem je dobila ideja nič povsem drugo vrednost, materialistično vrednost. V tem sistemu opazovanja stvarnosti, s sistemom gradnje oplaznosti, dobivajo vse absolutne ideje, drugačna izhodišča in drugačne vrednosti. Absolutne ideje, ki so nastale zaradi relativnega dojetja stvarnosti, v tem sistemu ne dobivajo posebnega ali izven sistemskega mesta, temveč se enakovredno vklapljajo v sistem. Mi se s temi znanimi pojmi le pomagamo predočiti in prebiti relativnost dojetja, čeprav bi šli v našem sistemu poimenovanja lahko mimo njih. Ostali smo pri razumevanju prvega ali desetega sistema gradnje oplaznosti in pri deljivosti najmanjše deljive delčne celote, ki je celosten oplazni delec. Po konfliktno monolognem zaključku oplaznega delca v najmanjši deljivi delčni celoti, je prekinila želja oplaznega delca po deljivosti, oziroma po razlivanju in zaključevanju. S konfliktno monolognim odvzemom pa se najmanjša deljiva delčna celota razlije v oplazni delec tako, da si »odzame« oplaznost sama od sebe. Pri odvzemu oplaznosti najmanjše deljive delčne celote

same od sebe, nastane rast želje po zaključevanju oplaznosti. Če si je najmanjša deljiva delčna celota, v svoji celosti izoblikovala minimalno zaključeno razlito oplaznost, si je lahko izoblikovala le v svoji celosti, ker je nastal odvzem le v svoji celosti. To pomeni, da je ta »nična« najmanjša deljiva delčna celota, postala minimalno deljiva, enostno deljiva, minimalno stvarna. Tako začenjata vsaka svojo pot, razredčena oplaznost v gradni najmanjših deljivih delčnih celot in zaključevanje ali razlivanje oplaznosti v oplazni delec. Bolj se ločujeta, bolj se podpirata. Bolj se podpirata, bolj se osmišljata. Po prvem relativnem začetku se je oplazni delec delil enostno, zaradi minimalne želje po zaključevanju. Na osnovi te delitve si je pridobil višjo željo po zaključevanju, torej večjo deljivost. Deljivost oplaznega delca v naslednji fazi, mora biti v taki obliki, da so izoblikovane vse oblike, ki veljajo za stvarno razredčeno oplaznost. Ko se ločita oplazni delec in stvarna deljiva delčna celota in ko se začne sistemska rast gradnje oplaznosti, razpolagamo z začetno rastjo sistema prostora razredčene oplaznosti, z začetkom rasti odvzemanja oplaznosti, z začetkom rasti spremembe in z začetkom gradnje skupne oplaznosti.

DELITEV OPLAZNEGA DELCA

Delitev oplaznega delca si moramo ogledati ločeno, kljub odvisnosti od stvarne deljive delčne celote. Oplazni delec se deli drugače od gradnje razredčene oplaznosti, saj njeno obliko on pogojuje, s svojo obliko deljivosti. Oplazni delec se deli navznoter tako, da se razredčena oplaznost delji in gradi navzven, čeprav njen odvzem poteka navznoter, odnosno njeno razlivanje pa navzven. »Predmetni« prostor oplaznega delca in razredčene oplaznosti, kot vsota, ostaja v vsaki fazi deljivosti, odnosno gradnje, konstanta. Sistemski prostor se gradi v oplazno delčnem »prostoru« in se samo za stvarno gradeče deljive delčne celote gradi, kot dojemljiva deljivost. Oplazni »prostor« je najbolj zgrajen v notranjosti in se proti obodu redči. Bolj je oplazni prostor zgrajen, bolj je oplazno delčen, manj stvaren, zato je na obodu najbližji stvarnemu prostoru, konstruktivnemu prostoru. Oplazni prostor je obratno sorazmeren z lokalno oplaznostjo deljivih delčnih celot, oziroma z velikostmi stvarnih deljivih delčnih celot, to je s stvarnim konstruktivnim prostorom. Kakor se skupna obodna oplaznost manjša proti največjim deljivim delčnim celotam, tako se oplazni »prostor« navzvensko manjša. Oplazni delec se deli obodno tako, da zgradi v vsakem trenutku eno deljivost v centru, ki pa pogoji v vsaki prejšnji obodni deljivosti tako sistemsko deljivost, ki odgovarja sistemski rasti stvarne deljive delčne celote. Proti obodu nastopa deljivo oplazno delčni »prostor« vedno manj oplazno gradeč, vedno bližji stvarno gradečemu konstruktivnemu prostoru. V skupni obodni oplaznosti se srečujeta največja deljivost oplaznega delca in prva oblika razredčene oplaznosti, ki ji je osnova ravno ta največja deljivost oplaznega delca. Deljivost pogojuje zaključevanje oplaznega delca, zato je v centru deljivosti oplaznega delca oplazni »prostor« najbolj zgoščen, ali se nenehno najbolj zgoščuje, saj se oplazni delec zaključuje v tej deljivosti nenehno tako, da pogojuje deljivost vedno nove stvarno gradeče deljive delčne celote, ali da manjša stvarno najmanjšo deljivo delčno celoto, v še manjšo deljivo delčno celoto. Sistemska deljivost oplaznega delca je obratno sorazmerna z razredčeno oplaznostjo v stvarnih deljivih delčnih celotah. Prva oplazna deljivost oplaznega delca, pogojuje in odgovarja končnim največje zgrajenim deljivim delčnim celotam in le posredno preko vseh deljivosti stvarne najmanjše deljive delčne celote. Tako smo zopet pri našem relativnem izhodišču, ki pravi, da se oplazni delec enostno deli v svojo najmanjšo deljivo delčno celoto, katera predstavlja celotno sistemsko gradnjo najmanjših deljivih delčnih celot.

GRADNJA RAZREDČENE OPLAZNOSTI

Povedano je že, da je vsak vsako trenutni sistem napredovanja oplaznosti, zaključen v sklopu z oplaznim delcem in je konstanta gledano izven sistemsko. Mi opazujemo v sistemsko in bomo obravnavali vso v sistemsko relativnost in vse relativne rasti, sistema, prostora, relativne spremembe in gradnjo rasti razredčene oplaznosti v zaznavi energije. Razredčena oplaznost se gradi navzven, gledano iz stališča celega sistema. Redčenje oplaznosti ne nastopa obodno, kot nastopa deljivost oplaznega delca, temveč se gradi iz lokalno v lokalno. Razredčena oplaznost nastopa kot deljiva delčna celota, ki je taka, da je v odnosu na sistem vedno lokalna in katero sestavlja nova lokalna deljiva delčna celota, tja do najmanjše deljive delčne celote. Stvarno gradeča deljiva delčna celota, kot razredčena oplaznost, ima drugo željo kot oplazni delec. Oplaznemu delcu je cilj deljivost, razredčeni oplaznosti je cilj lokalnost. Cilj razredčene oplaznosti je vedno gradnja v lokalnost, zato se gradi od najmanjše deljive delčne celote, do največje deljive delčne celote, tja do celostne deljive delčne celote. Lokalna gradnja razredčene oplaznosti nastopa zaradi želje po zaključevanju oplaznosti. Vsaka razredčena oplaznost v lokalno lokalni deljivi delčni celoti stremi k izogibanju, odnosno k večji lokalnosti, saj je v lokalno lokalnem položaju v deljivo delčnem stanju. Bolj neka lokalno lokalna oplaznost napreduje proti obodu, bolj postaja lokalna. Razredčena oplaznost, se preko sistema razbremenjuje tako, da postane vsaka najmanjša deljiva delčna celota, samostojna največja deljiva delčna celota in takoj po tem lokalna enota lokalna enota razlitega oplaznega delca. Vsa razredčena oplaznost v stvarno deljivih delčnih celotah stremi, da izoblikuje največjo deljivo delčno celoto, kot prvo samostojno »izven sistemsko« lokalnost, ki je potencial za lokalnost za vsako deljivo delčno celoto, ki jo je pogojila. Rast delitve oplaznega delca je premo sorazmerna z rastjo lokalnosti razredčene oplaznosti. Lokalnost vsake deljive delčne celote je odvisna od svoje lokalne oplaznosti in od skupne obodne oplaznosti. Pogledati si moramo zakonitosti, ki veljajo v tetraedralni razporeditvi deljivih delčnih celot in vzrok tej razporeditvi, kot tudi odnos med deljivostjo oplaznega delca in gradnjo razredčene oplaznosti. Če se je ob prvi delitvi oplazni delec delil enostno in se je zgradila največja deljiva delčna celota enostno, se je v tem prvem vsako trenutnem sistemu tudi ta največja deljiva delčna celota ohladila, odnosno se je oplazni delec zaključeval v njej. Po naši številni logiki naj bi se v drugi fazi oplazni delec delil polovično, ki bi pogojil dvojno deljivo delčno celoto. Oplazni delec se je res delil dvojno, ker se je delil obodno, vendar njegova obodna delitev v tej drugi fazi je taka, da ne zgradi dvojne deljive delčne celote. Obodna delitev oplaznega delca mora biti taka, da lahko pogojuje razredčeno oplaznost in v takih oblikah, v katerih razredčena oplaznost lahko sploh obstaja razredčena. Razredčena oplaznost se gradi po pravilih, ki veljajo za razredčeno oplaznost, vendar se najmanjša deljiva delčna celota razbremenjuje, to je razliva tudi obodno in sicer navzven, za razliko od oplaznega delca, ki se deli obodno navznoter. Tetraedralna gradnja sistema in je prva racionalna gradnja v kateri so deljivo delčne celote zgrajene tako, da lahko nastopajo lokalno, samostojno in prostorsko statične. Tetraedralna oblika, je prva racionalna oblika in osnovna oblika vsake prostorske razporeditve. Sestavlja zaprte sisteme, dopušča gradnjo različnih konstruktivnih prostorov in dopušča prisvojitve prostora navzven in navznoter. Ti konstruktivni prostori so zgrajeni tako, da zapolnjujejo celoto tako, da je vsaka enota, lahko že samostojna celota. Smo v deljivosti, v rasti in v zaključevanju oplaznosti. Smo v rasti spremembe oplaznosti. Za nas je dostopna le znotraj sistema gradnja oplaznosti, ki pa je omejena na našo obrobno. Obrobno je tista posebnost, ki daje razredčeni oplaznosti v konstruktivnih prostorih znotraj sistema vso različnost. Samosvoja različnost se ohranja tudi v rasti gradnje oplaznosti, prav zaradi obrobno. Oplaznost se gradi in zaključuje v našem štiri silnem sistemu v taki obliki ki je najbolj racionalen za potek gradnje in zaključevanje sistema. Oplaznost dopušča tudi drugačne sisteme redčenja in gradnje oplaznosti, ki jo gradi manj sil ali v združenih silah. Osnovna

sistemska gradnja, ki jo gradi manj sil je prisotna v obrobni. Več silna sistemska gradnja je prisotna v centralnosti, preko katere se razbremenjuje na obrobno.

2-OPOMBA

V prvem delu sem želel opisati le splošne osnove in začetni način mišljenja o sistemu gradnje oplaznosti. V naslednjih poglavjih bom ta kompliciran in težko razumljiv sistem poskušal obrazložiti bolj podrobno.

3-NEVERJETNO!

1. Svetloba, ki jo mi zaznavamo, je samo oblika preko katere mi zaznavamo odvzem oplaznosti. Naš organizem si je organiziral čutilo za dojetanje te oblike, saj je življenje v osnovi odvisno od svetlobe in energije, to je od odvzema oplaznosti. Preko svetlobe mi zaznavamo odvzem, redčenje nas samih, od drugih deljivih delčnih celot. Naše oči nam služijo za to, da vemo kdaj smo odzemanj, saj zaradi njega bolj smo ali sploh smo.
2. Zaradi svetlobe smo skozi dan bolj »stvarni,« bolj aktivni, bolj živi, še posebej če sije sonce.
3. Vsaka deljiva delčna celota, si zorganizira svoje viške oplaznosti, glede na položaj v sistemu in glede na stanje rasti ali ohlajevanja v sistemu. Viške si nabira v njej sami ali izven nje. Tako nastajajo osončja in planeti. V živi naravi pa »specifična oplaznost« v ohlajanju raste in se razmnožuje.
4. Sonce, kot drugače ohlajena deljiva delčna celota, obstaja zaradi planetov, ki so njegovi viški oplaznosti. Sonce se z organizmom planetov bori, da ostaja močnejša deljiva delčna celota.
5. Tudi sončni sistem je odzemanj, saj je v sistemu in ni sam. Odvzemajo ga druge večje stvarne deljive delčne celote, zato se tudi naš sončni sistem izogiba odvzemu s kroženjem in si nabira viške oplaznosti v planetih. Naše sonce sije na nas, nas redči, nas odvzema, da mi bolj smo. Sonce »vleče« oplaznost. Sonce ne sije iz Sonca na Zemljo, temveč sije iz Zemlje nase. Zemlja ima svoj višek v Mesecu. Mesec je odzemanj od Sonca in od Zemlje, ker nima svojega planetnega sistema, si višek jemlje od Zemlje.
6. Nastajanje vodika in helija na Soncu, je posledica odvzemanja drugih osončij. Proces ohlajevanja na Zemlji je šel že daleč naprej. Veliko prvin že imamo na Zemlji. Te prvine so nastale v pogojih konstruktivnih prostorov v odvzemanju in ohlajevanju oplaznosti. Prvine se pod različnimi pogoji spreminjajo ali celo razpadejo.
7. Vsako svetlobno telo »sije« po principu, da se giblje »svetloba« od predmeta na katerega sije, do izvora svetlobe. Gledano iz vidika odvzemanja oplaznosti.
8. Tudi vse zvezde, ki jih vidimo, so del istega sistema. »Sistemi,« ki so nevidni, so del drugačnega stanja oplaznosti.
9. Življenje je oblika oplaznosti, ki se je zorganiziralo v ohlajevalnem sistemu gradnje oplaznosti, po tem principu, da ima življenje isto funkcijo, kot planeti. Življenje je živ planet v malem.
10. Življenje na Zemlji, je odvisno od zemeljske skupne oplaznosti. Mi smo v določenem stanju ohlajevalnega sistema. Zaradi že trdo ohlajenih planetov, nastajajo redčenja, odvzemi in zaključevanja oplaznosti, tudi na površini planetov. Tudi atmosfera, ima možnost nastajanja, do obodne oplaznosti Zemlje. Življenje na Zemlji, je veliko odvisno od odnosa Luna-Zemlja. Na zemlji je tudi toliko kemičnih prvin v sprotnem kaotičnem odnosu. Oplaznost povsod »vleče« in spreminja. Bolj je kaotična, večje spremembe gradi, da se zaključuje.
11. Voda v življenju ohlaja, ustavlja, izolira odvzem oplaznosti. Življenje je zbiranje in nabiranje

zavrtih sistemov oplaznosti. Voda ima v življenju vlogo konstantnega zaviranja, ohlajevanja, je v borbi proti odvzemanju oplaznosti. Možnost nastajanja novega življenja je vedno v pogojih med redčenjem in ohlajanjem oplaznosti.

12. Luna je izsrkala vso vodo na površino Zemlje, razporedila pline po težnosti. Strjevanje zemeljske skorje povzroča zmedo v sistemih odvzemov in zaključevanja oplaznosti. Zaradi odvzema se življenje kljub težnosti formira navzven. Rast gre od Zemlje in se preko živalskega sveta in človeškega sveta, tudi samostojno odleplja in dobiva v najsvobodnejši obliki človeka prirojeno osnovno misel k višku, k nebu, k soncu, k boljšemu, k bistvu. Bogovi so skoraj vedno zgoraj, ta »bog« je naš odvzem, ki nas pogojuje z viška, s Sonca, z Lune in še kje.
13. Vsa rast v živem svetu je vezana na energijo, izgorevanje, hrano, katera je dobila preko ohlajevanja vlogo upirati se odvzemanju oplaznosti. Življenje postane v zaviranju samostojna rastoča celota, ki je zavirajoča gradnja rasti razredčene oplaznosti. Veliko vlogo za razvoj življenja ima zemeljska skorja, ki nenehoma spreminja konstruktivne sisteme vseh prvin v katerih so nastale.
14. Vsa živa bitja se zgradijo in dozoriijo do možnosti svoje dedne vrste, nato želijo podaljšati to svojo zgrajeno celoto. Z nagoni in večno ljubeznijo, z vsemi silami, v živem svetu ohranjajo in dograjujejo verigo generacij.
15. V živi materiji nastaja nek konflikt trojnosti. Odvzemanje Sonca s svetlobo, odvzemanje Lune s atmosfero in zaviranje odvzema oplaznosti z zemeljsko vodo. Katalizatorjev je še več.
16. Egoizem, materializem, strah, sovraštvo, lenoba, so oblike ki so se zabeležile v dednem zapisu, glede na okolje in odvzem oplaznosti, v katerem poteka generacijska veriga.
17. Privlačnost in težnost, ki nastopa med telesi, to je med vsemi deljivo delčnimi celotami, je pogojena od skupne oplaznosti neke deljive delčne celote.
18. Človek, kot prizadeta oplaznost, se je s pomočjo skupne organiziranosti pridobil, bolj samostojno in počivajočo obliko, kateri se sam odloča o svobodnem delu, gibanju in vsemu kar je posebno individuumu. Svobode je več v občutku, telo je ujeto v proces.
19. V procesu spremembe oplaznosti ni nič konstantnega, novo bo nastajalo brez nas ali z našo pomočjo.
20. Oplaznost predstavlja drugačen pogled na stvarnost. Po eni strani nas razočara, po drugi strani prinaša novim generacijam nove rešitve obvladovanja materije in razumevanje do sedaj nam nepojasnjenih pojavov v neživem in živem svetu.
21. Kdo verjame, da ne »eksistira« nobenega gibanja, ne v stvarnosti, ne izven nje. Kdo bi si mislil, da ko zamahneš z roko, da si zamahnil z nešteti rokami. Kdo verjame, da ko ješ jabolko, ješ več jabolok. Ali verjameš, ko hodiš po cesti, da se ne gibáš, temveč se spreminjaš. Tudi sprememba se skozi centralnost stiska in umira, da se preko svoje obodne možnosti v obrobnosti ponovno redči in rojeva. Vse to sem slišal od »neskončno« veliko se-jev, vse to je napisalo »neskončno« veliko jaz-ev.

1-2-3-4 GRAFIČNE PRILOGE IN SLOVAR

Grafične risbe se nahajajo v skupni mapi in so namenjene za vse spise. V prilogi je tudi slovar novih izrazov in drugačnih besednih pomenov.

